

The book is owned by ฤๅ NoName

Typed to Word Document by ฤๅ NoName

Converted to PDF Format by webmaster@samgler.org

This PDF file is intended for educational purpose and private use only.

Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por

Intarapalit, one of the greatest writers in Thai history

สำนักพิมพ์ บรรณาการ

สามเกลอพล, นิกร, กิมหงวน “ชุดวัยรุ่น”

“สองบวกสอง”

ป. อินทรปาลิต

ฝันอิทธิพลปราบลำบาก หวย ก.ข. ซึ่งขุนบาลเป็นผู้มีอิทธิพลก็ปราบยาก เช่นเดียวกัน ถึงแม้เจ้าพนักงานตำรวจได้ทลายรังหวย ก.ข. มาหลายครั้งต่อหลายครั้งแล้ว แต่ หวย ก.ข. ก็ยังมีให้ประชาชนชาวพระนครเล่นตลอดมา คือเรียกว่าหวย ก.ข. ตลอดกาล

เจ้าแห้วเป็นคนเดินหวย

มันเป็นรายได้พิเศษของเจ้าแห้ว คนใช้ชายหญิงที่บ้าน “พัชรภรณ์” คิดหวยกันงอมแงม และประชาชนชาวบ้านใกล้เคียงก็เช่นเดียวกัน เจ้าแห้วเป็นผู้รับแทง ใครจะแทงหวยก็แทงที่เจ้าแห้ว แล้วเจ้าแห้วรวบรวมเงินไปส่งยี่ปู้ ได้ค่าป่วยการ 10 เปอร์เซ็นต์ หวย ก.ข. ออกวันละ 2 ครั้ง ตอนบ่ายครั้งหนึ่ง และตอนกลางคืนอีกครั้งหนึ่ง

เมื่อคุณหญิงวาดทราบระแคะระคายว่า คนของท่านหลงไหลใฝ่ฝันหวย ก.ข. ถูกหวยกินยับเยินไปตามกัน ท่านก็ออกคำสั่งห้ามอย่างเด็ดขาด ใครเล่นหวยจะต้องถูกลงโทษอย่างหนัก ตบหน้า 10 ที ตัดเงินเดือน 90 เปอร์เซ็นต์ 3 เดือน ถ้าครั้งที่ 2 ไล่ออกจากบ้าน จนกว่าจะนึกสงสารเมื่อไรจึงจะเรียกกลับมาอยู่ในบ้านอีก

อย่างไรก็ตาม คนใช้ชายหญิงที่บ้าน “พัชรภรณ์” ยังแอบแทงหวยกับเจ้าแห้วเสมอ เจ้าแห้วตื่นแต่เช้าออกไปที่ร้านยี่ปู้แล้วก็รีบกลับมาแจ้งข่าวให้ทราบ ว่า เมื่อคืนหวยออกตัวอะไร พอสายหน่อยเจ้าแห้วก็ออกไปอีก นำค่าใ้หวยมาบอก แล้วใครจะแทงเจ้าแห้วก็รับแทง ตกบ่ายหวยออกแล้วเจ้าแห้วรีบออกไปร้านยี่ปู้ ทำหน้าที่เป็นโฆษกของขุนบาล ป่าวประกาศให้ทราบ ใครแทงถูกเจ้าแห้วก็เบิกเงินมาให้เล่นกันอย่างตรงไปตรงมา

ตอนเช้าวันนั้น เจ้าแห้วออกไปหาขี้ปู้กลับมา โฆษณาให้พวกคนใช้ชายหญิงทราบว่า เมื่อคืนหวยออกเบอร์ 1 คือ ก. ไก่ แล้วเจ้าแห้วก็จ่ายเงินให้ยายอิมแม่ครัว 30 บาท ซึ่งยายอิมแทง ก. ไก่ไว้ 1 บาท

ละม่อมเสียไป 3 บาท ค่าพิมพ์

“หนอย มันออกเช็ด 2 มื้อแล้ว มึง...ไม่รู้จักเช็ด ออก ก. ใก่ ฮ. นกสูทที่ไร ตำรวจตะครุบ
ทุกที เจ้าประคูน ขอให้ถูกตำรวจจับทีเถอะวะ เล่นออกเช็ดอย่างเงี๊ไรก็แยะมัน”

พวกคนใช้ชายหญิงเข้ามารวมกลุ่มอยู่ในห้องเจ้าแห้วที่เรือนคนใช้ โยษขานกันถึงเรื่องห่วย
และเตรียมตัวแทงห่วยรอบป่า

“ไปว่ายังไงตาแห้ว” แจ๊วกล่าวถาม

เจ้าแห้วอมยิ้ม

“เฮ้ย.....อ้ายจวง เอ็งออกไปดูเส้นทางที่ประตู่ไวยี่ ประเดี๋ยwtานพรวดพราดเข้ามา ก็ฉิบ
หายไปตามกัน” เจ้าแห้วหมายถึงคุณหญิงวาด “ท่านกำลังสงสัยเห็นเข้าตื่นแต่เช้าออกไปนอกบ้าน เมื่อเช้า
ท่านโผล่หน้าต่างตะโกนถาม กูเย็นวาบไปหมดเลย”

เพื่อนคนใช้ของเจ้าแห้วหัวเราะ

“แล้วเอ็งเรียนท่านว่ายังไง”

“กูเรียนท่านว่า ออกไปซื้อหนังสือพิมพ์ให้ท่านเจ้าคุณ” เจ้าแห้วหมายถึงเจ้าคุณประสิทธิ์

๗

เจ้าจวงลุกขึ้นเดิน ไปยืนหน้าประตูห้อง ทำหน้าที่เป็นหน่วยลาดตระเวน เจ้าแห้วมองดูพวก
คนใช้ชายหญิง และยายแม่ครัว แล้วเขาก็กล่าวว่า

“ไม่ต้องกินอะไร อาศัยอยู่ในน้ำ” เจ้าแห้วบอกไป

เสียงจ๊อกแจ๊กจ้อแจดั่งขึ้น ยายอิมร้องขึ้นดัง ๆ

“หวานข้าละวะ ไม่ต้องกินอะไรอาศัยอยู่ในน้ำก็อตะไคร่น้ำชีวะ”

ละม่อมหัวเราะชอบใจ

“ไม่ใช่ห rokok ป้า ฉันว่าสาหร่าย แห้ว.....ฉันแทง ส.เสื่อ 2 บาท”

เจ้าจวงเดินยิ้มกริ่มเข้ามาหาเจ้าแห้ว ล้วงกระเป๋ากางเกงหยิบธนบัตร 50 สตางค์เก่าคร่ำ
คร่า ซึ่งมีเหลืออยู่อีกเพียงใบเดียวส่งให้เจ้าแห้ว

“กูแทง ห.หีบไวยี่ ก้อนหินชีวะไม่ต้องกินอะไร” แล้วจวงก็นั่งลงข้างเจ้าแห้ว

เจ้าแห้วจกลงในเศษกระดาษ ใครแทงตัวไหนเท่าไรก็จกลงไป แล้วก็เขียนใส่กระดาษชิ้น
เล็ก ๆ ส่งให้คนแทงเก็บไว้เป็นหลักฐาน เข้ามั่นใจป้าแทง ก.ใก่ 3 บาท เข้าใจว่าเจ้ามือคงออก ก.ใก่ เช็ดอีก
ยายอิมแทง ต.เต่า 1 บาท ภายในห้องเจ้าแห้วเต็มไปด้วยนักเลงห่วยที่คลั่งห่วยขนาดหนัก ใครฝันถึงอะไร
หรือเดินไปพบเชือกเส้น

เล็ก ๆ ขดเป็นตัวอักษรอะไรก็แทงตัวนั้น บางคนก็นั่งฝนตามต้นไม้

ขณะที่พวกคนใช้ชายหญิง กำลังสนใจในเรื่องห่วย นิกรก็โผล่เข้ามาในห้อง ใบหน้าของ
นายจอมทะเล้นบึ้งตึง เขาจะใช้ให้เจ้าแห้วออกไปซื้อของใช้บางอย่างให้เขา แต่เรียกหาตัวไม่พบ ก็เลยมา
ตามทีเรือนคนใช้ แล้วนิกรก็แลเห็นเจ้าแห้วกำลังรับแทงห่วยจากพวกคนใช้ชายหญิง

“อู๊ย ตาเถร” ยายอิมผลอดตัวอุทานออกมาด้วยความตกใจ

นิกรตวาดแหว็ด

“ไม่ใช่ตาเถร แล้วกัน เห็นเป็นตาเถรไปได้” แล้วนิกรก็ปราดเข้ามาหาเจ้าแหว “ทำอะไรวะ”

เจ้าแหวอกสันขวัญแขวน ยิ้มอย่างแห้งแล้งที่สุด

“แะะ แะะ รับประทานซอ้มคัลดายมือขอรับ”

นิกรแยกเขี้ยว ยกมือขวาเขกกบาลเจ้าแหวดังโป๊ก

“ยังจะโกหกอีก จับได้คาน้ำคาเขาอย่างนี้แล้ว แก่เลวมาก เลวระยำ พวกนี้ทุกคนเลยตลอดจนป้าอ้อมด้วย แก่จนหัวหงอกแล้วยังจะบ้าเล่นหอย เงินเดือนไม่พอใช้ก็บ่นกะปอดกะแปด”

เงียบกริบ ทุกคนไม่มีใครกล้าสบตานิกร นายจอมทะเล้นแก้กหน้าให้ดู ๆ ยึดหน้าอกขึ้นในท่าเบ่ง เดินวนเวียนไปมารอบ ๆ ห้อง

“คุณอาจสั่งแล้วไม่ใช่หรือว่า ถ้าใครเล่นหอยจะต้องถูกลงโทษอย่างหนัก อ้ายแหวนะมึงสำคัญนัก แก่เป็นคนเดินหอย”

เจ้าแหวหมดท่าก็รับสารภาพ

“ครี๊บบ รับประทานมันเป็นรายได้พิเศษของผมครับ แะะ แะะ เช้าวันนี้เขาไปนำแทงเหลือเกินครับ รับประทานคุณไม่ลองดูสัก 10 บาท หรือครับ”

นิกรตวาดลั่นห้อง

“กูไม่เล่น”

“แหม.....” เจ้าแหวคราง “รับประทานคุณแก้กหน้ายังงี้ รับประทานน่ากลัวเหลือเกิน”

นิกรค้อนควับ หันมาทำตาเขียวกับพวกคนใช้ชายหญิงของเขา

“เลิกนะ อย่าเล่นอีกนะ ถ้าฉันจับได้ละก็จะเป็นเคราะห์ร้าย เดี่ยวจะหาว่าไม่บอก อะไร.... งานการไม่ต้องทำ มาสูมหัวกันอยู่ที่นี่ทั้งวัน การพนันนะมันเป็นอบายมุข คนเราหลงการพนันแล้วก็ต้องเสียคน”

ไม่มีใครโต้เถียง ทุกคนนั่งก้มหน้านิ่งเฉย เจ้าแหวนั่งกระสับกระส่าย พุดพึมพำออกมาเบา ๆ

“ไม่ต้องกินอะไร อาศัยอยู่ในน้ำ”

นิกรขมวดคิ้วย่น ใบหน้าที่บึ้งตึงค่อย ๆ เปลี่ยนเป็นยิ้มแย้มแจ่มใส

“เขาไปม่ายังงี้เรอะ”

เจ้าแหวถอนหายใจโล่งอก

“ครับ รับประทานหอยวงนี้ออกตรงกับไป้เสมอ รับประทานเอาเสียหน่อยซีครับ สัก 5 บาท ก็ยังดี”

นิกรยิ้มอวย ๆ ล้วงกระเป๋าสีเสื้อเช็ดหีบธนบัตรออกมาปึกหนึ่ง

“ไม่ต้องกินอะไรอาศัยอยู่ในน้ำ.....”

แล้วนายจอมทะเลนั้นก็หัวเราะ “ข้าแพง ร.เรือ 100 บาท” พูดยกบก็ส่งเงินให้เจ้าแห้ว
เจ้าแห้วย่นตาเหลือก

“รับประทาน 100 บาทเหียวหรือครับ โอ๊ยโย่.....รับประทานไม่มากไปหรือครับ”

นิกรว่า “มือชั้นข้าแล้ว จะให้แพงทีละ 5 บาท 10 บาทยังไฉวะ หวยที่จะออกตอนบ่ายนี้
ไซ้ใหม่”

“ครับ รับประทานออกบ่าย” แล้วเจ้าแห้วก็จดลงในบัญชีหางว่าว

ละม่อมคลานเข้ามาเกาะขานิก

“คุณขา ขอตั้งค่อมแพงหวยสัก 10 บาทซีคะ”

นิกรหัวเราะ

“แก่นี่เสียคนเสียแล้วละม่อม ดิดหวยเป็นยาฝิ่นเหียว” พูดยกลงส่งเงินให้ 10 บาท แล้ว
หมุนตัวกลับเดินออกไปจากห้อง

**เย็นวันนั้นเอง เวลาประมาณ 16.00 น. 4 สหายกับท่านเจ้าคุณปัจฉิม ๗ ลง
มานั่งพักผ่อนกันอยู่ที่เรือนต้นไม้ด้อมเบียร์ และสนทนากันตามประสาคนมีเงิน**

ที่หน้าประตูใหญ่นอกถนน เจ้าแห้ววิ่งกระหืดกระหอบเข้ามาในบ้าน ห้ามล้อพรีดหยุดยืน
หน้าบ้านพักแขกยาม มองเข้าไปในบ้านแลเห็นเจ้าภควานจันทร์กำลังทอดโรตีสี่อยู่

“อ้ายบัง อ้ายบังไว้ย”

บาบูนงเงยหน้าขึ้นมองดูเจ้าแห้ว

“โอ.....ออกอาไรนี่ะ อีนี่จันถูกใหม่”

“แตกไว้ย ออก ร.เรือ”

บาบูนงหน้าซีดเผือด

“โอ๊ย.....จันตายแน่ หัวสิบสตาจไปแล้วหนา แพง 3 ทีแล้วทำไมไรไม่ถูกนะ อีนี่เล็ก ไม่

แพง

อีกแล้ว”

เจ้าแห้วหัวเราะ

“ของพินนี้มันก็แล้วแต่เฮงชวย บางคนแพงตั้งปียังไม่เคยถูก” แล้วเจ้าแห้วก็ตบกระเป่า
กางเกงขาสั้น “คุณนิกรถูก 3,000 บาทไว้ยอ้ายบัง”

เจ้าบาบูนงตะลึง

“สามพัน โอ้...ทำมะไรถูกมากนัก”

“ก็แพงตั้ง 100 บาทนี่หว่า เอ็งลองแพงดูบ้างซี”

นายกความฝันยิ้ม สันศิริชะช้า ๆ

“ไม่ไหว่น่า อันนี้ให้รู้สึกว่าร้อยบาทไปร้อยยี่สิบบาทมาแน่ ๆ ไม่เล่นอีกแล้ว เจ็ดเลย”

เจ้าแห้วมองคูโรตีที่ยังไม่ได้ทอด

“เก็บโรตีไว้ให้ข้าสักอันเถอะวะ อ้ายบัง”

“อือ.....คนแขกถื่อนะ แบ่งอะไรให้ใครกินไม่ได้ อันนี้ไม่ได้ทำเพื่อมึงนะ”

เจ้าแห้วยกมือชี้หน้า พูดเสียงหัวเราะ

“กระตุนักกะ อ้ายบัง ระวังให้ดีนะ ถ้าผลอเมื่อไหร่พอจะขโมยเงินให้เรียบทีเดียว” พูด

จบเจ้าแห้วก็รีบเดินมาทางเรือนต้นไม้

อารามดีใจเจ้าแห้วร้องตะโกนลั่น เมื่อเขาแลเห็นนิกรนั่งอยู่ในเรือนต้นไม้ และกำลังจิบ
เบียร์อย่างสบายใจ

“คุณครับ รับประทานคุณนิกรครับ ออกมานี้เดี๋ยวครับ”

นายจอมทะเล้นมองดูเจ้าแห้วอย่างเคือง ๆ เขาไม่ได้สนใจในเรื่องหอยเลย ลืมไปแล้วว่าเขา
แทง ร.เรือไว้ 100 บาทเมื่อตอนสาย

“เรียกทำไมวะ”

เจ้าแห้วยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

“รับประทานลาภของคุณแล้วครับ ออกมาข้างนอกประเดี๋ยวเถอะครับ รับประทานผมนำ
ลาภก้อนใหญ่มาให้”

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ ตวาดแว๊ด

“ก็มึงเข้ามาซิ เสือกเรียกนายออกไปมีย่างรี”

เจ้าแห้วเดินเข้ามาในเรือนต้นไม้ ทรวดตัวนั่งข้างเก้าอี้นิกร กระซิบกระซาบบอกเบา ๆ

“รับประทานลูกเข้าให้จำบ๊ะเลยครับ”

นิกรทำหน้าตื่น ๆ

“อะไรของแกวะ อ้ายแห้ว”

เจ้าแห้วยิ้มหวานจ้อย

“ก็คุณลูก ร.เรือ นะซีครับ รับประทานหอยออก ร.เรือ”

คราวนี้นิกรสะดุ้งเสือกล้มตาโพล่ง ส่งเสียงอะอะเอ็ดตะโร

“ร. เรือ เฮ้ย.....ข้าถูก ร.เรือ หรือนี้ สะ สะ 3,000 บาทไซ้ไหม ไซโย โขคของข้าแล้ว
ไว้”

เจ้าแห้วจู้ปาก

“รับประทานอย่าอะอะไปซีครับ ประเดี๋ยวคุณหญิงท่านได้ยินเข้า รับประทานผมก็เจอ
เส้มน่าเท่านั้น” พูดพลางเจ้าแห้วก็ล้วงมือลงไปใ้ในกระเป๋ากางเกง หยิบธนบัตรใบละร้อยบาทปึกหนึ่งออกมา
ส่งให้นิกรอย่างนอบน้อม “นี่ครับรับประทาน 3,000 บาทพอดี”

นิกรหัวเราะลั่น นับดูธนบัตรทีละฉบับ แล้วเขาก็กลืนน้ำลายเอือมมองดูหน้าเจ้าแห้ว
“เฮ้ย.....ขาดไปร้อยบาทโวย อ้ายนี่จะเล่นอัฐเข็นละซี หน้อย.....คนอย่างข้าไม่มีวันเสียละ
วะ ที่จะไม่นับเงินก่อนที่จะเอาเข้ากระเป๋า”

เจ้าแห้วยิ้มแห้ง ๆ ล้วงกระเป๋ากางเกงหยิบธนบัตรใบละร้อยอีก 1 ฉบับที่เม้มไว้ออกมาส่ง
ให้นิกร

“รับประทานไม่ให้ค่าเดินบ้างหรือครับ”

“ไม่ให้” นิกรดู “เอ็งได้เปอร์เซ็นต์จากยี่ปิวแล้วนี่หว่า”

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ พูดขึ้นทันที

“เอาแล้ว อ้ายกรคลังห่วยอีกแล้ว แก่ถูกตั้ง 3,000 บาทเชียหรือนี้”

นิกรยิ้มให้พ่อตาของเขา

“ครับมันใบมาว่า ไม่ต้องกินอะไร อาศัยอยู่ในน้ำ ผมก็เลยแทง ร.เรือ 100 บาท”

กิมหงวนหัวเราะหึ ๆ

“อ้อ โชคดีโวย ต้องเลี้ยงแล้ว อยู่ดี ๆ มีลาภตั้งสามพัน วันนี้ถ้าไม่เลี้ยงเป็นได้ตะปากกันละ
วะ”

นิกรชูปีกธนบัตรขึ้น

“แน่นอน กันต้องเลี้ยง เลี้ยงคูปูลือพร้อม คินนี้เราบุกแบบสายฟ้าแลบเลย”

“บุกอะไร” พลดามยิ้ม ๆ

“บุกช่องบางกะปิชีวะ บุกให้ราบเป็นหน้ากลองเลย โจมตีตั้งแต่บ้านเจ้หน่อม บ้านหม่อม
บ้านพี่น้อง 3,000 บาทกันจ่ายหมด เก็บเอาไว้มันเกิดบูดขึ้นจะลำบาก”

ดร.ดิเรกโบกมือ

“โน ๆ ๆ ถ้าเที่ยวชุกชนยังงี้ไอขอตัว เกิดเป็นโรคขึ้นแล้วจะลำบาก แล้วก็ขายหน้าเขา ฝรั่ง
ไม่ชอบโวย สนุกเดียวเดียว ทุกข์ไปหลายปี อ้ายโรคพ่นนี่นะ มันแทรกซึมเข้าไปในกระดูก รักษาอย่างไรก็ไม่
หาย นอกจากจะหยุดลูกกลมไปชั่วคราว พอเจอสาเกเชื่อม หูฉลาม หรือปลากระเบนพริบเลย ทำนมหาราชา
นั่นทนายดีแห่งปัญญาป.....”

กิมหงวนหัวเราะ

“นี่อะไร ไม่มีผิด ยังไงเสียก็ต้องลงท้ายด้วยมหาราชา อย่าทำใจเสาะไปหน่อยเลยวะหมอ
แกเป็นหมออยู่กลัวอะไร คินนี้ไปเที่ยวกันเถอะ เขาว่าบ้านหม่อมช้อยเด็ดขาดนัก ที่นั่นสวรรค์เรา
ดี ๆ นี่เอง”

“เท่าไรวะ” พลดาม

“วันอันเครท” อาเลี่ยตบยิ้ม ๆ “คินนี้อ้ายกรมันจะเป็นเจ้ามือ เทียวกันให้ยื่นป้ายเลยพวก
เรา คุณเอาไปด้วยนะครับ”

ท่านเจ้าคุณยิ้มอาย ๆ

“อ้อ เป็นบ้าไปได้ ซ้ำแก่แล้วโว้ย”

นิกรหัวเราะก๊าก

“พวกเจ้าคุณ คุณพระแก่กว่าคุณพ่อผมเถไปครับ ที่ไปเที่ยวตามบ้านคุณป้าคุณน้า คุณพ่อ กรากกร้าทำงานอย่างเหน็ดเหนื่อย ควรจะพักผ่อนสมองเสียบ้าง คนใหญ่ ๆ โต ๆ เขาแอบไปเที่ยวกันทั้งนั้น แหะละครับ อีกหน่อยทางการเขาจะให้เลิกแล้ว เราจะไม่มีโอกาสได้เที่ยวกันอีก ไปนะครับ ผมเปลี่ยว ค่ากิน อยู่หลับนอนผมจ่ายให้หมด ไม่ต้องอายผมน้า เรื่องพันนี้มันก็ด้วยกันทั้งนั้น”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ยิ้มเจื่อน ๆ ยกนิ้วชี้มือขวาใส่ปากกัด พุดอ้อมอ้อม

“ไปก็ไป แต่แกอย่าพุดให้ใครรู้ไม่ได้น้า ฉันจะเสียผู้ใหญ่ ของพันนี้เขาต้องเที่ยวกันอย่าง ปิดบัง ที่บ้านหม่อมช้อยเค็ดชขาดนัก พ่อไปมาหลายหนแล้ว”

พลลืมตาโพลง

“คุณอาไปกับใครครับ ”

“หา? ก็ไปกับเจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ นะซี บางทีเจ้าสัวกิมไซกับพ่ออำยกรก็ไปด้วย”

ดร.ดิเรกหัวเราะก๊าก

“ออไรน์ ออไรน์ ถ้ายังงั้นโอไปด้วยโว้ย ”

เจ้าแห้วพุดเสริมขึ้น

“รับประทานให้ผมไปด้วยไหมครับ ”

นิกรมองดูเจ้าแห้ว นิ่งอึ้งไปสักครู่ก็กล่าวว่า

“สำหรับแก ไปในฐานะคนขับรถ เตรียมรถไคร้สเตอร์ไว้ เติมน้ำมัน และตรวจยางให้ เรียบร้อย ข้าวางแผนการณไว้แล้ว 18.00 น. ตรง เคลื่อนพลออกจากบ้านไปหาเหล่าหาข้าวกินก่อน นั่งรด ตากอากาศในราว 21.00 น. ยกพลเข้าบุกบางกะปิ แล้วแกอย่าแพร่งพรายเรื่องนี้ให้ใครรู้เป็นอันขาด ถ้าแก ขึ้นพุดปากโป้งละก้อ หัวแตกแน่ ๆ เอ้า เอาค่าปิดปากไปหนึ่งร้อย ”

เจ้าแห้วยื่นมืออันสั้นรับธนบัตรใบละร้อยบาทมาจากนิกร

“รับประทานลงมือยังงี้ละก้อ รับประทานปิดปากใส่กลอน 2 ชั้นเลยครับ รับประทาน ผมไปเตรียมรถให้เดี๋ยวนี้ รับประทานเช็ดฝุ่นลงยาขัดให้มันแผลไปเลย ”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ยกเท้าถีบเจ้าแห้วปิ้งเข้าให้ เจ้าแห้วเสียวหลักหงายท้อง

“นี่แน่ะ มันแผล ”

เจ้าแห้วสูดปากลั่น ยกมือไหว้ปะหลก ๆ

“รับประทานกระผมไม่ได้เจตนาเลยครับ รับประทานพุดออกมาโดยไม่ทันคิด ”

“นั่นแหละ จำไว้ ปลาหมอตายเพราะปาก ก่อนจะพุดต้องคิดเสียก่อน เป็นยังไง เจ็บไหม ”

เจ้าแห้วฝืนยิ้ม

“รับประทานป่าวที่ตีถูกนายเตะ ถึงเจ็บก็ต้องยิ้มครับ ”

ดร.ดิเรกกลืนน้ำลายเอือก

“ไป ๆ ๆ หมั่นไส้แล้ว แกมันทะเลิ่งพอ ๆ กับอาหะหมัดมหาดเล็กของท่านมหाराชากร
สิงห์”

เจ้าแห้วลุกขึ้นเดินอ้อมยิ้มออกไปจากเรือนต้นไม้ แต่กิมหงวนก็ร้องตะโกนเรียก
“เฮ้ย! อ้ายแห้ว กลับมาก่อน”

เจ้าแห้วหมุนตัวกลับ เดินก้มตัวตรงเข้ามานั่งพับเพียบเรียบร้อยเบื้องหน้า 4 สหาย และ
ท่าน
เจ้าคุณ ฯ

“รับประทานอาเสียต้องการอะไรหรือครับ”

“เปล่า ฉันอยากจะถามแกระเรื่องหวยสักหน่อย หวยที่จะออกคืนวันนี้ ขุนบาลมันไปว่ายังง
วะ”

เจ้าคุณปัจจนิก ฯ หัวเราะ

“แกระเล่นหวยหรือ”

“ครับ เห็นอ้ายกรรมันถูกอย่างงาม ๆ ก็อยากจะลองดูบ้าง แทงสัก 100 บาท เสียก็ช่างมัน
ถ้าถูกคืนพรงนี้ผมจะได้เป็นเจ้ามือนำพวกเราทีวอีก” แล้วเขาก็หันมาทางเจ้าแห้ว “บอกไปข้าหน้อยซี
อ้ายแห้ว”

เจ้าแห้วล้วงมือลงในกระเป๋าสื่อเซ็ด หยิบกระดาศขึ้นเล็ก ๆ ขึ้นหนึ่งออกมกลี่ อ่านไปของ
ขุนบาลตั้ง ๆ

“เรียว ๆ เหมือนใบพลู ตรงกลางมีรู รีม ๆ มีขน”

4 สหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ฯ หัวเราะลั่น

พลว่า “นี่มันของเก่านี่หว่า ศรีธนญชัยเคยถูกมเหสีของพระเจ้าแผ่นดินทายมาแล้ว เรียว ๆ
เหมือนใบพลู ตรงกลางมีรู รีม ๆ มีขน”

เจ้าคุณปัจจนิก ฯ ทำตาปริบ ๆ

“แล้วศรีธนญชัยรู้ไหม”

“รู้ซีครับ หูว่ายังงละครับ แล้วศรีธนญชัยก็ทายพระมเหสีบ้าง”

“ทายว่ายังง” คร.ดิเรกถามนายพัชราภรณ์อย่างสนใจ

“ทายว่า มู่ลู่ทู่ชอบกล ใครทายก่อนอยู่ข้างล่าง ใครทายทีหลังอยู่ข้างบน”

“มายก็อด ทำไมทายยังงั้น” นายแพทย์หนุ่มคราง

“ก็เจ้าว้วยยังงละ ไม่ใช่หยาบคาบอะไร พระมเหสีทายหูว่า ศรีธนญชัยก็เลยทายเขาว่า หู
ว้วยมันอยู่ข้างล่างเขาว่านี่หว่า ไปหวยของขุนบาลหมายถึงใบหูแน่ ๆ แทง ห.หีบไว้ยอ้ายเสีย” พลพูดอย่าง
ขบขัน

กิมหงวนลั่นศิริษะ

“ไม่เอา กันแทง ห.ห่าน”

พลหัวเราะ

“ก็ตัวเดียวกันนั่นแหละ ”

“จั้นเระะ ไม้รู้ณีหว่า ” พุดพลางล้วงกระเป๋าเสื้อเช็ดหยิบธนบัตรออกมาปึกหนึ่ง นับส่งให้เจ้าแห้ว 100 บาท “เอ็งไปแทงตัว ห. ให้ข้า อย่าแทงตัวอื่น ไม่น่า ”

“รับประทาน ห.หีบ หรือ ห.ห่านครับ ”

กิมหงวนหัวเราะ

“เดี๋ยวกี้ ถ.ถีบให้เท่านั้นเอง มึงมัน ท.ทะลึ่งมาก ไปหน่อย เห็นเล่นด้วยละก้อชักจะลามเป็นข.จี้กลาก ”

ดร.ดิเรกโบกมือให้เจ้าแห้วนั่งอยู่เฉย ๆ ก่อน

“เวท เอ มินิต ฝรั่งฝากแทงบ้างไว้ ”

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ อมยิ้ม

“นี่ก็ยังงั้นมาวะ ดิเรก แกเป็นคนเกลียดการพนันอย่างเข้ากระดูกดำ ”

ดิเรกว่า “ผมจะลองดูครับ แทงสัก 100 บาท เพื่อมันจะถูกบ้าง ” แล้วนายแพทย์หนุ่มก็หันมาทางเจ้าแห้ว

“ขุนบาลเขาไปว่ายังไงนะ ”

เจ้าแห้วว่า “เรียว ๆ เหมือนใบพลู ตรงกลางมีรู รับประทานริม ๆ มีชนครับ ”

ดร.ดิเรกนั่งคิด

“ความจริงหว่าถูกแล้ว แต่ขุนบาลก็คงจะมีเล่ห์เหลี่ยมบ้างละ เอางี้ดีกว่า อ้ายเสี่ยแทง ห. หีบ 100 บาท ข้าแทง.....ง่า.....ม. ม้าไว้ เพื่อมันจะออกหุม้าบ้าง ”

“รับประทานดีเหมือนกันครับ ม. ม้าอันมาเกือบเดือนแล้ว รับประทานคุณหมอมไม่เคยเล่น รับประทานคงถูกแน่ ๆ ”

ดร.ดิเรกพุดพึมพำเป็นภาษาอังกฤษ ล้วงกระเป๋ากางเกงหยิบซองธนบัตรออกมา แล้วส่งธนบัตรใบละร้อยบาทใหม่เอี่ยม 1 ฉบับให้เจ้าแห้ว

เจ้าแห้วมองดูท่านเจ้าคุณอย่างเกรงกลัว

“รับประทานใต้เท้าไม่แทงหรือขอรับ ”

“ไม่เอา ฎไม่เล่น ”

“รับประทานคุณพลละครับ ”

นายพัชราภรณ์ขมวดคิ้วย่น

“ไป ๆ ๆ อย่ามาเข้าซี่ไว้ เรื่องหว่าฉันไม่เคยเล่น แกก็รู้แล้ว ”

เจ้าแห้วเปลี่ยนสายตามาที่นายจอมทะเล้น

“รับประทานคุณละครับ ”

นิกรส่งธนบัตรให้เจ้าแห้ว 100 บาท

“ข้าแห่ง ร.เรือไวย ข้าเชื่อว่าเจ้ามีอามันอาจจะออกเซ็ด ร.เรืออีกก็ได้ อ้ายเรื่องไป๋ห่วยนะ จะไปเอาแน่นอนอะไร ขุนบาลมันก็ไปส่งเดช”

เจ้าแห้วจกลงในบัญชีหางว่า แล้วเดินยิ้มกรุ่มออกไปจากเรือนต้นไม้เพื่อรีบไปแทงห่วย จะได้กลับมาทำความสะอาด เตรียมรถไว้ให้พวกเจ้านายยกพลเข้าบุกช่องบางกะปิในคืนวันนี้

พอดตกค่ำ เดือนก็หงายกระจ่างดวง บรรยากาศในตอนกลางคืนสดชื่นเย็นสบาย
ไคร้สเล่อร์เก่งพา 4 สหายกับท่านเจ้าคุณปัจจนิก ๆ และเจ้าแห้วออกจากบ้าน “พัชรภรณ์” ใน
ราว 18.00 น.เศษ

ที่ภัตตาคาร “ห้อยกี” อันเป็นภัตตาคารชั้นดีแห่งยุค 4 สหายกับท่านเจ้าคุณได้แวะดื่มเหล้ารับประทานอาหารจีนกันอย่างเอร็ดอร่อย โดยนิกรเป็นเจ้ามือ หมดเงินไปประมาณ 400 บาท

ออกจาก “ห้อยกี” ราว 19.30 น. ไคร้สเล่อร์เก่งก็ตระเวนไปตามถนนสายต่าง ๆ 4 สหายครึกครื้นรื่นเริงไปตามกัน เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ดื่มเหล้าเข้าไปมากจนรู้สึกมีเมมา และเมื่อเมมาท่านก็มีความสุขสดชื่นเหมือนเด็กหนุ่มทั้งหลาย

ทุกคนกำลังตั้งหน้า แอลกอฮอล์ซุบซอมใจให้ลึกลับคระนอง นิกรว่าลำตัดเสียงแจ๊วลั่นรดเจ้าคุณปัจจนิก ๆ กับพล, ดร.ดิเรก, เสี้ยหงวนเป็นลูกคู่ เจ้าแห้วพลอยผสมโรงเป็นลูกคู่กับเขาด้วย ดังนั้น เมื่อไคร้สเล่อร์เก่งคันนี้ผ่านไปทางไหน ก็เป็นเป้าแก่สายตาของประชาชนคนเดินถนน

(ลูกคู่) หล้าไทรแม่หนูเอยหล้าปล้อง หล้าไทรหล้าปล้อง เอยหล้าปล้องกับหล้าไทร
(นิกร) ผมจะกล่าวสุนทร ร้องเป็นกลอนลำตัด แต่ผมไม่สันทัด เจนจัดหัวใจ ถ้าร้องรำไม่เพราะ ไม่ไพเราะเสนาะโสด ขอให้ท่านยกโทษ หวังว่าโปรดอภัย

(ลูกคู่) หล้าไทรแม่หนูเอยหล้าปล้อง หล้าไทรหล้าปล้อง เอยหล้าปล้องกับหล้าไทร
(ดร.ดิเรก) การร้องเล่นเป็นลำตัด มีประวัติมาจากแขก เขาร้องรำแปลก ๆ เป็นของแขก

คิดได้ ท่านมหาราชฯ สิงหราชวาทิต ท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญ ท่านชำนาญกว่าใคร ๆ เพียงแต่ท่านเห็นนก ก็หยิบยกมาเป็นกลอน กระจิบกระจาบกระจอกร่อน นกยูงฟ้อนงามวิไล

(เสี้ยหงวน) นั้นแขกเค้าเขาชาว บินถลามาเป็นหมู่ เสียงคุขันจู้สุกกรู นกยังผู้รักใคร่
กระเรียนร้องก้องป่า โนนกระสามาเป็นกลุ่ม นันนกออะไรเดินคุ่ม ๆ อ่อนกตะกรุมหัวใส

“เฮ้ย ๆ ๆ” เจ้าคุณปัจจนิก น ส่งเสียงเอ็ดตะโรลั่นรด “ถ้าร้องยังงี้ละก็ เรื่องมันต้องตะปาก

กันล่ะวะ เรามาเที่ยวสนุกกันไวย อย่ากระเซ้าเอาเลยนำอ้ายหงวน”

นิกรหลับหูหลับตาพูด

“ไม่ได้ความไว้วางใจ ลำตัดไม่สนุกเรื่องเพลงน้อยกันดีกว่า”

เจ้าแก้วขึ้นลูกคู่ทันที

“เอ...ซา เอ๊ะซาละน่าซา หนอยแม่ ฉ่า ๆ ๆ ซา ตะละน่าไอ้ ซ่า ๆ ๆ ๆ ซา ตะละน่าไอ้”

นิกรรำป้อ ร้องเสียงอ้อแอ้

“โอง โอง โอง โอ โอ โอ โง้ง โง้ง โง้ง ยกมือยกเท้าขึ้นเหนือเกล้าเหนือเศียร ต่างดอกไม้ธูปเทียน ลูกจะขอวันทา ครูเป็เพลงน้อยผู้เป็นอาจารย์ สอนให้ลูกเชี่ยวชาญตะละวิชา ยี่เกล้าตัดสารพัดเล่นได้ หนึ่งสวด หนึ่งใหญ่ ลูกก็เก่งกล้า หนึ่งตะลุงหุ่นกระบอกอีกทั้งเพลงน้อย ลูกเรียนมาไม่น้อย ทั้งมโนรา.....มโนรา.....มโนรา เพลงเรือพวงมาลัยลูกร้องได้ทั้งนั้น สามคืนสามวันลูกยังเคยว่า ขอคุณครูมาช่วยหนอย ลูกจะว่าเพลงน้อยสู้กับพ่อตา”

เสียงหัวเราะอย่างครื้นเครงดังลั่นรด กิมหงวนหันมายิ้มกับเจ้าคุณปัจจนึก ๆ

“เอา สู้มันครับคุณอา ผมช่วยเต็มที่”

ท่านเจ้าคุณ ๆ ยิ้มแห้ง ๆ

“ซำว่าเพลงน้อยเป็นเมื่อไหร่เล่า”

“น่า เราร้องกันสนุก ๆ นี้ครับ ว่าส่งเดชไปตามเรื่อง คนฟังก็มีแต่พวกเราทั้งนั้น สู้มันสิครับ จะให้มันร้องว่าข้างเดียวยังงัยกัน”

ดร.ดิเรกพูดเสริมขึ้น

“คุณพ่อก็มีปฏิภาณดี ไม่ต้องกลัวมันครับ”

นิกรหัวเราะลั่น ยกศอกกระทิงพลก่อนข้างแรง

“เราสองคนช่วยกันไว้วางใจ”

พลพยักหน้า

“กันได้แต่เป็นลูกคู่เอา ว่าต่อไป”

เสียงลูกคู่เพลงน้อยดังลั่นรด เจ้าแก้วผลอดตัวปล่อยพวงมาลัยบรรดคมมือให้จิ้งหะ ไคร้สเล่อร์เก้งเซเข้าไปเกือบถูกขยแแก่คนหนึ่ง คุณยายตะ โคนลำดัดบรรพบุรุษคนขั้บรรดคือเจ้าแก้วเสียงลั่น ไล่ตั้งแต่ปู่ทวด

ลงมา

นิกรเริ่มเพลงน้อยของเขาต่อไป

“โอง โอง โอง ซะเออ โอง โอง โง้ง โง้ง ฤกษ์งามยามดี พี่จะว่าเพลงน้อย ฟังกันเล่นนิดหนอยตะละเย็นใจ พ่อตาไม่กลัวไซ้พ่อตัวของเรา เราเคยกระเป้าเอาอัฐมาใช้ อ้วนเตี้ยพุงพลุ้ยเหมือนอั้งอ่าง หัวล้านท้องกางคูก็ไม่ได้ กระดิ่งทองจะลดข้อให้พ่อตา เป็นคนอื่นก็ว่าจะให้เต้งไป”

ลูกคู่ช่วยกันรับเสียงสนั่นไป

“เข้าซาละน่าหนอยแม่”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ขบگرامกรอด พอลูกคู่รับจบ ท่านก็ร้องทันที เสียงห้าว ๆ ฟังชอบกล เจ้า
แห้วกลั่นหัวเราะแทบแย้

“เวลาติดพันกับลูกสาวข้า เอ็งเคารพพ่อตาน่าเอ็นดู พอได้เสียเป็นเมียตะละสนใจ เห็น
พ่อตาเป็นไก่อูถูกกู อ้ายลูกเขยพันนี้ดีแต่กินแล้วก็นอน พุดจาแสนกะล่อนฟังไม่เข้าหู ชาตินี้ชาติเดียวข้าจะจำ
ไว้ ถ้าชาติหน้ามีไหมไม่ได้แอม้อหนู ข้าจะยกประไฟให้เป็นเมียแขก หาลูกเขยแปลก ๆ ให้เป็นคู่”

ลูกคู่ร้องเสียงลั่นถนน

“เฮ้อซ่าซาซ่าซา หน้อยแม่”

นิกรขมวดคิ้วย่น จ้องมองคูพ่อตาของเขาอย่างเคือง ๆ

“เราร้องเล่นกันสนุก ๆ อย่าเอาจริงนะครับ ขึ้นยกประไฟให้เป็นเมียแขกละก้อผมแย้เลย”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ หัวเราะ

“แกว่าต่อไปซี”

นิกรยิ้มแห้ง ๆ

“หมดแล้วครับ ว่าได้แค่นั้นเอง ผมแต่งเตรียมไว้หลายวันแล้ว ถ้าจะให้ร้องอีกต้องวันไว้
วันหลัง ให้ผมแต่งต่อเสียก่อน”

“อูย” เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ร้องลั่น “นึกว่ามีปฏิภาณว่ากลอนสด ที่แท้ก็แต่งเอาไว้ก่อน”

ไคร้สเล่อร์เก้งข้ามทางรถไฟสายชองนนทรีเข้าเขตบางกะปิแล้ว เจ้าแห้วหันมาทางเจ้านาย
ของเขา

“รับประทานนุกชองไหนก่อนครับ”

ดร.ดิเรกซึ่งนั่งเคียงคู่อยู่กับเจ้าแห้วกล่าวว่า

“ไปบ้านหม่อมช้อยก่อน แต่ว่าอยู่ที่ไหนข้าก็ยังไม่รู้”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ พุดขึ้นทันที

“ตรงเรื่อย ๆ ไปเถอะ แล้วก็แวะบ้านแม่हनอมก่อนตามระเบียบ”

“นั่นแน่” กิมหงวนร้องขึ้นดัง ๆ “คินนี้คุณอาของผมถ้าจะปล่อยแก่นะครับ ความจริงนาน
ๆ เราสนุกกันที่ไม่แปลกอะไร เกิดมาเป็นลูกผู้ชายมันก็ต้องรู้จักทำตนให้ถูกต้อง ทำงาน, พักผ่อน, เทียว”

นิกรพูดต่อ

“กินแล้วก็นอน คินนี้นายนิกรจะแสดงกลดลยเชิงเจ้าผู้จับคู่กับเจ้าहनอม ลองดูทีวะ”

ดร.ดิเรกหัวเราะลั่น

“ยูสู่ว้าวรี เจ้हनอมแกอ้วนยังกะตุ่มสามโคก น้ำหนักตัวตั้ง 80 กิโลกรัม”

“เถอะน่า ถึงแม้ว่าเจ้हनอมอายุ 40 เศษแล้วก็ยังมีอะไร ๆ ที่คิดตาต้องใจอยู่ไม่น้อย”

ที่ประชุมคณะพรรคลงมติไปบ้านเจ้हनอม หรือนางถนอมศรีเอเชนต์ใหญ่แห่งย่านบางกะปิ
ทุกคนเป็นแขกพิเศษของเจ้हनอม ซึ่งเจ้हनอมและเด็กของเจ้हनอมทุกคนเอาอกเอาใจอย่างยิ่ง

ดังนั้น ฉากของเราก็เปิดขึ้นที่บ้านเจ้หนอม ซึ่งเป็นตึก 2 ชั้นแบบเก่า มีบริเวณบ้านกว้างขวางพอสมควร มีสวนดอกไม้สำหรับพำลอดรักกัน มีเหล่า และเบียร์จำหน่ายในราคาแพงลิบ มีสาว ๆ หน้าแฉล้มอวบอ้วนอยู่ประจำไม่ต่ำกว่า 10 คน ตะละคนงามหยดย้อยราวกับหยาดฟ้ามาดิน และมีค่าตัว 100 บาท

เมื่อไคร้สเตอร์เก็งเลี้ยวเข้ามาในบ้าน เสียงวิ๊ดว้ายกระตุ้ของแม่กรatriciก็อึ้งคะเนิ่งขึ้น แม่สาวงามคนหนึ่งจ้ารถได้ก็ร้องขึ้นดัง ๆ

“เสี่ยหงวน ไชโย เสี่ยหงวนมาไว้วัยพวกเรา”

คำว่า “เสี่ยหงวน” ย่อมหมายถึงเงิน เพราะทุกครั้งเสี่ยหงวนมาที่นี่ บรรดานางโลมทั้งหลายจะต้องได้รับแจกเงิน โดยทั่วถึงกัน และถ้าคนไหนเป็นที่ต้องอหยาศของเสี่ยหงวนแล้ว หล่อนก็มีหวังที่จะได้ธนบัตรเป็นปีก ๆ จากท่านมหาเศรษฐีหนุ่มผู้นี้

โองไบหนึ่งเดินออกมาจากห้องกลาง เจ้าของผิวเนื้อขาวผ่องไบหน้าอูมใหญ่ หน้าผากกว้างคอสั้น นัยน์ตาทิพย์นี่คือเจ้หนอมนั่นเอง เจ้หนอมยังสวยพริ้ง และเต็มไปด้วยเสน่ห์ พร่าวไปด้วยลูกไม้เปรียบประคুম้าแข่งที่ชำนาญสนามมาแล้ว ถนอมศรีตั้งตนเป็นเอเยนต์มาในราว 10 ปี มีรายได้อย่างงดงาม มีฐานะ

มีอันจะกินคนหนึ่ง สวมแหวนเพชรวงเบ้อเร่อ เป็นเอเยนต์ที่มีอหยาศอันดีงามยากที่จะหาใครเปรียบเหมือน

พอแลเห็น 4 สหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ไบหน้าของหล่อนก็ข่มขื่นผิดปกติ หล่อนฉลาดพอที่จะกล่าวทักเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ก่อนคนอื่น

“คุณป้า คุณป้าคะ สวัสดิคะ คุณป้า”

ท่านเจ้าคุณ โบกมือให้

“สวัสดีแม่หนอม”

4 สหายกับท่านเจ้าคุณปัจจนิก ๆ พวกกันลงมาจากรถ กลิ่นวิสกี้ฟุ้งไปหมด ถนอมศรีวิ่งกันกระเพื่อมตรงเข้ามาหา แสดงกิริยาตื่นตื่นยินดีจนออกนอกหน้า หล่อนกราบลงที่หน้าอกเจ้าคุณปัจจนิก ๆ

และหันมาไหว้ 4 สหาย นิกรทุดตัวนั่งคุกเข่าเบื้องหน้าถนอมศรี แล้วกางมือทั้งสองออกมาหาหล่อน

“เจ้หนอม วันนี้ฉันยอมสละชีพเพื่อเจ้ ตั้งใจมาจากบ้านแล้วว่า ฉันจะอยู่คู่กับเจ้ละกินนี่”

ถนอมศรียิ้มอาย ๆ ประคองนายจอมทะเล้นลุกขึ้นยืน

“อะไรก็ไม่รู้แหละ คุณนิกรนี่”

นิกรอมยิ้ม

“จริง ๆ นะเจ้ ไม่ได้พูดเล่น” แล้วนิกรก็จุดแขนเจ้หนอมพาเดินมาทางริมคู ก็มลงกระซิบกระซาบพูดอะไรกับเจ้หนอมสักครู่

เจ้หนอมยกแขนตินิกกรเพียะเข้าให้

“ไม่ได้หรอกค่ะ ดิฉันก็อหยาหน้าเด็ก ๆ มันเท่านั้นเอง ดิฉันไม่เคยจริง ๆ ตั้งแต่เป็นหัวหน้า”

นายจอมทะเล้นยกนิ้วชี้หัวแม่มือข้างขวาชูให้หล่อน

“โกรธกัน โกรธกันจนวันตาย ไม่ต้องมาพูดกันอีก ดิฉันนำ อ้ายเราหรือแสนที่จะรัก นอนหลับยังฝันถึง ไม่เห็นใจกันบ้างเลย”

หล่อนหัวเราะคิก

“อย่ามาจิบหน้อยเลยคะ ดิฉันนะแก่แล้ว”

“โธ เจ้า มะพร้าว นะยังแก่ก็ยังมี ไม่ใช่หรือจ๊ะ”

“ก็ดิฉันไม่ใช่มะพร้าวนี้คะ ง่า ไปบนดึกเถอะคะ ดิฉันจะหาคู่ให้คุณ รับรองว่าใหม่เอี่ยมเพิ่งมาจากลำปาง 15 หยก ๆ 16 หย่อน ๆ คุณต้องติดใจแน่ ๆ หน้าตาเหมือนตุ๊กตาคู่ ปากนิคจุมกหน้อย เรียบร้อยชะด้วย”

นิกรพยักหน้า

“ตกลง แต่ดิฉันนะตั้งใจจะมาเจ้หน่อมโดยเฉพาะนะจะบอกให้”

หล่อนมองดูนิกรอย่างขบขัน

“คุณนิกรนี่แปลก รถสปอร์ตสวย ๆ งาม ๆ ไม่ชอบนั่ง ชอบนั่งรถโกดัง กันชนก็โย้ เครื่องเคราคลอนแคลน ไปหมดแล้ว แตรก็เสียบบีบไม่ดัง เกียร์ก็ชำรุด ห้ามล้อใช้ไม่ได้”

คราวนี้นายจอมทะเล้นหัวเราะลั่น จูงมือเจ้หน่อมกลับมาหาท่านเจ้าคุณ และเพื่อนเกลอของเขา

“ทำไมมันเงียบเหงาอย่างนี้ละเจ้” พลถามเอ่ยนต

“ไอ้ วันที่ 28 แล้วนี่คะคุณ ใครเขาจะมาอุดหนุนดิฉัน จะมีก็แต่พวกธุรกิจเท่านั้น ต้นเดือนชিকে อุณหภูมิฝ่ำคั้ง ที่นี้มีแต่ขาประจำเท่านั้นแหละคะ ขาจรมักจะไปบ้านหม่อมช้อยกันหมด”

ดร.ดิเรกถามเบา ๆ

“ที่นั่นถ้าจะมีตัวอ่อน ๆ สวย ๆ กระจ่างเจ้”

เจ้หน่อมหัวร่อแค้น ๆ

“คะ ตัวสวย ๆ เด็ก ๆ และใหม่เอี่ยมทั้งนั้น ใหม่ถอดด้ามเชียวคะ แต่เก่ามาจากที่อื่น ใครไม่รู้จักก็หาว่าเด็กของดิฉันซ้าหน้าเงินสนามเกินไป สู้เด็กของหม่อมเขาไม่ได้ ใหม่เอี่ยมล่อตา แต่ว่าผลสะท้อนของมันเป็นอย่างไ ทราบไหมคะ คนที่ไปเที่ยวบ้านหม่อมเป็นโรคกั๊งงอมแงม ดิฉันพูดจริง ๆ นะคะ ไม่ใช่ใส่ไฟ

หม่อมช้อย”

พลกล่าวขึ้นบ้าง

“พวกแขกเขาคิดกันว่า เด็กของเจ้ราคาแพงไปหน้อย”

“โธ คุณพลขา ค่าครองชีพมันถูกอยู่หรือคะ อะไร ๆ ก็แพงทั้งนั้น แม้กระทั่งค่าแท็กซี่ สบู่, คราม สบู่ขยงเล็ก ๆ เด็ก ๆ ของดิฉันล้วนแต่ปกครองตัวเอง ไม่มีฝั้วประจำ อยู่กับดิฉัน มันก็ต้อง

มีเครื่องแต่งตัวสวย ๆ งาม ๆ มีเหลือง ๆ แฉง ๆ ติดตัวบ้าง 100 บาทนะ ไม่แพงเลยคะคุณ ไม่ใช่ว่าเป็น รายได้ที่แน่นอนเหมือนเงินเดือนนี่คะ บางคนพาว์ลตั้งอาทิตย์ ต้องเอาของไปจำหน่าย หรือขอยืมเงินดิฉันใช้ ก่อน”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ยกมือจับแขนเจ้าหนอม

“แหม แม่หนอมนี่เนื้อเย็นเหลือเกิน นุ่มนึ่มละมุนละไมนัก”

“อู๊ตตาย คุณป้าจับหนอมเข้าให้แล้ว ไปบนตึกเถอะคะ คุณป้าคงจะเมื่อยขัดขอกไปทั่วถึง ได้มานี้ หนอมจะหาเด็กกวาดให้คุณป้าจะคะ รับรองว่ากวาดเก่งคะ คุณป้ากวาดแล้วต้องจิตใจ”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ยิ้มอาย ๆ เดินเคียงคู่กับเจ้าหนอมขึ้นมานตึก 4 สหายตามมาห่าง ๆ พอเข้ามาในห้องโถงชั้นล่าง ทุกคนก็แลเห็นแม่ผีเสื้อราตรีในราว 10 คน นั่งเรียงรายหน้าสลอนอยู่ในห้อง ตะละคนพราวพริ้งด้วยเสน่ห์หา และโดยมากไม่ได้สวมเสื้อชั้นนอก คงสวมแต่เสื้อชั้นในแพรหลวม ๆ และ คอกกว้างชะเวิกชะวากแลเห็นรำไร บ้างสวมยกทรง แลเห็นท่อนบนของทรงอกขาวผ่องยั่วชวนตา

กิมหงวนผิวปากเบา ๆ เข้ายืนรวมกลุ่มกับเพื่อนของเขาที่ประตูห้อง เจ้าหนอมพาท่านเจ้าคุณปัจจนิก ๆ เข้าไปในห้องรับแขกชั้นอาวโสทางขวามือ ในห้องนั้นมีโซฟา โต๊ะเก้าอี้ พัดลม เครื่องรับแขก พร้อม อยู่ติดกับห้องนอนห้องหนึ่ง

อาเสี่ยไต้ยิ่นเสียงดร.ดิเรกถอนหายใจดัง ๆ ก็หันมาถาม

“เป็นอะไรวะหมอ”

นายแพทย์หนุ่มกลืนน้ำลายเอือก จ้องมองดูแม่สาวร่างอวบอับคนหนึ่ง ซึ่งกำลังยกพัดขึ้น ปิดหน้าทำกระซกกระซอยกับดิเรก

“มายก้อด ฝรั่งสปีสซั่มแล้วโว้ย”

กิมหงวนหัวเราะ

“อย่าว่าแต่ฝรั่งเลย เจ๊กก็เหมือนกัน”

พวกนคราตรีต่างโอภาปราศรัยกับ 4 สหายด้วยคำพูดที่อ่อนหวานน่าฟัง พล, นิกร, กิมหงวน กับดร.ดิเรกเดินเข้ามาในห้อง พลจับมือสาวน้อยร่างขาวท้วมคนหนึ่งประคองให้ลุกขึ้น

“ฉันทิมซื้อเธอเสียแล้ว ยูพติไซ้ใหม่จ๊ะ”

หล่อนยิ้มยียวน

“คะ แหม คุณพลนี่แหละขี้ลืมนัก ไปบางปูมาด้วยกันตั้ง 3 หนแล้วยังจำชื่อดิฉันไม่ได้”

พลยกมือจับคางหล่อน

“คนดีของฉันทันจำได้แต่ใบหน้าอันแสนหวานของเธอ จำปากน้อย ๆ นี้อย่างติดหูติดตา”

“อืวัก” นิกรร้องลั่น “ตำนานสวิงคืนัก กลับไปบ้านพ่อจะฟ้องพินันให้ช่อมให้ตายหาเลย”

พลอดหัวเราะไม่ได้

“ฟองก็ฟองชีวะ ไก่เห็นตีนงู เห็นสะดือไก่ กลัวอะไร” แล้วเขาก็หันมาทางยูพดี “คนดีของฉัน เราไปนั่งคุยกันทางหลังตึกเถอะ”

1 คู่พากันออกไปแล้ว ดร.ดิเรกมองดูเจ้าของพัศฎ์ปุ่บที่เพิ่งมาอยู่สำนักเจ้าหน้าที่ 2 – 3 วันมานี้เอง เขากับหล่อนจึงไม่เคยรู้จักกัน แต่ดิเรกถูกศรกรรมเทพเข้าให้แล้ว นัยน์ตาของหล่อนหวานฉ่ำ แก้มเป็นพวงริมฝีปากจิ้มลิ้มแดงเข้ม

แล้วดิเรกก็ตรงเข้าไปนั่งบนโซฟาตัวเดียวกันหล่อน เอื้อมจับมือมากุมไว้ พูดยุ่บรี้อ

“ไอ เลิฟ ยู ดาลิ่ง”

หล่อนหัวเราะเสียงใส

“พูดไทยเถอะคะ หนูฟังภาษาฝรั่งไม่ออก”

กิมหงวนหมั่นไส้เต็มทนก็เอ็ดตะโรขึ้น

“ไม่ต้องขอความรักไวย์ พาออกไปทางหลังตึกเถอะ แกจะคุยกับหล่อนตามสุ่มทุมพุ่มไม้ หรือจะขึ้นไปคุยบนห้องของหล่อนก็แล้วแต่แก ที่นี่ผู้หญิงเป็นของกลาง ไม่มีใครเป็นเจ้าของ”

ดร.ดิเรกใจเต้นเหมือนตึกถล่ม เขาประคองแม่สาวงามของเขาลุกขึ้น พาเดินออกไปทางหลังตึก

นิกรมองตามจนลับตา แล้วกล่าวถามหญิงสาวคนหนึ่งซึ่งคุ้นเคยกับเขาดี เพราะเคยโอ.เค.ชีกาเร่ตักันมาแล้ว

“ติ่มจ๊ะ แม่คนนั้นชื่ออะไร ไม่เคยเห็นหน้า”

สุดา หรือติ่มอธิบายให้นิกรทราบ

“ชื่ออนงค์ค่ะ เคยอยู่บ้านป่าจันทร์ ซอยศาลาแดง เพิ่งมาอยู่ที่นี่เมื่อ 2 – 3 วันนี่แหละค่ะ”

นิกรว่า “ต๊อกรดิเรกเพื่อนฉัน ไม่เชื่อวชาญในเรื่องพันนี้เหมือนอย่างพวกเรา ไร่ใจได้หรือติ่ม”

แม่นกรাত্রีเจ้าของนามสุดา แทนที่จะถือโอกาสใส่ไฟเพื่อนร่วมอาชีพ หล่อนกลับพูดตามความรู้สึกของหล่อน

“ติ่มรับรองค่ะ แกเป็นคนดีมาก สุภาพเรียบร้อย เรื่องมือไวใจเร็ว หรือลูกไม้ต่าง ๆ ไม่มีหรรอกค่ะ”

นิกรพยักหน้าช้า ๆ

“ดีแล้ว รัยงัจฉันจะได้โล่งใจ ไม่ต้องเป็นห่วงเพื่อน” หันมาทางกิมหงวน “เฮ้ .. ว่าไงไวย์เสี่ยหงวน”

กิมหงวนชี้มือลงไปข้างหน้าอกแม่มกน้อยแรกรุ่งครุณิศคนหนึ่ง ซึ่งกำลังนั่งอมยิ้มอยู่บนตักอากเสี่ย

“นี่ ของกันอยู่ที่นี่ คีนนี้ถ้าแก และพวกเราจะกลับบ้านก็ไม่ต้องเป็นห่วงกันหรรอกนะ กัน

ตกลงกับฟองจันทร์ไว้เรียบร้อยแล้ว กันจะอาศัยนอนกับเชอศักดิ์หนึ่ง หล่อนรับรองว่าจะเล่าเรื่องเมืองเหนือให้กันฟัง”

ทันใดนั้นเอง ถนอมศรี หรือเจ้หนอมก็เดินเข้ามาทางหลังตึก หล่อนหยุดยืนมองดูฟองจันทร์ แล้วร้องเรียก

“หนู มานี่เถอะ ไปคุยกับเจ้าคุณป้าหน่อยนะจ๊ะ หนูยังไม่รู้จักท่าน ท่านใจดีมากทีเดียว”
กิมหงวนกอดฟองจันทร์ไว้

“ถ้ามันถึงกับต้องยิงกันแล้วละเจ้หนอม เจ้ไปบอกคุณอาเถอะว่า ฟองจันทร์ โอ.เค. ซิกาเร่ตกับฉันแล้ว”

ถนอมศรีหัวเราะ

“ยังงั้นก็แล้วไปเถอะละ เด็กของดิฉันรุ่นราวคราวเดียวกับฟองจันทร์ยังมีอีกหลายคน แต่กำลังนั่งคุยกับนายห้างพาหุรัดอยู่ทางหลังตึก คุณนิกรมานี่เดียวซิคะ”

นิกรลุกขึ้นเดินมาหาเจ้หนอม แม่ตุ่มสาม โคนงมือนายจอมทะเล้นออกไปทางเฉลียงหลังตึก

“คุณตกลงกับใครแล้วหรือยัง”

นิกรสั่นศีรษะ แกล้งทำหน้าเศร้า

“เปล่า ฉันไม่ชอบใครหรอกเจ้” พุดพลางจับมือหล่อนบีบเบา ๆ “เจ้จำ เอ็นดูน้องชายบ้างซี โอ.เค. นะเจ้”

เจ้หนอมทำปากห่อ

“เอ นี่ก็ยังไม่จื๊นมานะคะ ถึงได้มาเสนาหาดิฉันเข้า”

นิกรสวมกอดหล่อน

“ก็รักเจ้หนอมนะซี ให้รักเลือดซีเฮ้า”

หล่อนยกมือโอบกอดคอนิกร

“จริง ๆ หรือคะ”

แทนคำตอบ นิกรก็ก้มลงจูบริมฝีปากหล่อน เจ้หนอมดิ้นรนเล็กน้อย แต่แล้วหล่อนก็อ่อนระทวยอยู่ในวงแขนของนิกร

“เจ้จ๋า”

“ขา” ขานรับเสียงเครือ

“เป็นของกรนะเงินะ”

หล่อนจูบเขาอย่างรุนแรง

“คะ แต่ดิฉันแก่แล้ว”

“ไม่เป็นไร เจ้หนอมยังมีอะไร ๆ ถูกใจฉัน ไปหาที่เงียบ ๆ คุยกันเถอะเจ้ คีนี่ฉัน ไม่กลับบ้านละ พวกเราทุกคนจะนอนที่บ้านเจ้หนอมนี่แหละ”

ถนอมศรีถอนหายใจเบา ๆ

“ไม่กลัวคุณนายที่บ้านมาตามหรือคะ”

นิกรเคঁหน้าเราะ

“ขึ้นมาตามก้อเอาซี่ โคร่งเหน็บผาเท่านั้นแหละ พุดแล้วเจ้หนอมจะหาว่าฉันคุยโม้ เรื่องเมียฉันไม่เคยกลัวเลย มีเสียงนิดเดียวเตะขาด 2 ท่อน พับผาเอะเฮ้า ก่อนจะมานี้ยังตบเสียบพันหักไปหลายซี่ อดตีมาถามว่าจะไปไหน เลยซัดด้วยหลังมือตุมเข้าให้”

ถนอมศรีอมยิ้ม

“ถ้ายังงั้นไปคุยกันบนห้องดิฉันดีกว่าคะ แต่ว่าคุณขึ้นไปก่อนนะคะ เชิญเถอะคะ ห้องดิฉันไม่ได้ใส่กุญแจหรอก”

“อ้าว เจ้จะทำอะไรอีกล่ะ”

“หาเด็กให้คุณป้าท่านสักคนคะ” หล่อนหมายถึงเจ้าคุณปัจจนิก ๆ

นิกรพยักหน้า เดินมาตามเฉลียงตึกขึ้นบันไดไปชั้นบน เจ้หนอมย้อนเข้าไปในห้องโถงเลือกลูกน้องได้คนหนึ่งซึ่งเป็นสาวรุ่น แล้วหล่อนก็พาไปมอบตัวให้ท่านเจ้าคุณปัจจนิก ๆ เพื่อจัดการตามระเบียบ

เวลาผ่านพ้นไปด้วยความสุข

สำนักของเจ้หนอม คือวิมานสวรรค์ของพล, นิกร, กิมหงวน, ดร.ดิเรก และท่านเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ความเงียบสงบปกคลุมไปทั่วบริเวณ ได้ยินแต่เสียงแจ้ว ๆ ของแมงกมคนหนึ่งครวญเพลงรักเจื้อยแจ้ว

เจ้าแห้วนั่งฮึดฮัดกระสับกระส่ายอยู่ในรถไคร้สเตอร์กึ่งตลอดเวลา เจ็บใจตนเองที่มีเงินติดตัวมาเพียง 10 บาทเท่านั้น ไม่พอที่จะเสียค่าธรรมเนียมให้ลูกน้องเจ้หนอม ครั้นจะขอเชื่อไว้ก็กลัวเสียเหลี่ยม เจ้าแห้วจึงหักห้ามใจนึกถึงพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เป็นที่ตั้ง

ในที่สุด เจ้าแห้วก็ร้องเสภาแก้งว้ง โดยแต่งกลอนสดขึ้นเอง ซึ่งเจ้าแห้วมีหัวในทางนี้อยู่บ้าง

คราที่นั่นตัวเรคือเจ้าแห้ว

สปีสข่มขึ้นมาแล้วทำไฉน

นายของเราสุขสราญเบิกบานใจ

โอ้เราเอื่อยอยากขึ้นไปหาคู่คลอ

หนาน้ำค้างเยือกเย็นในยามค่ำ

พระพายพัดเนือยน้ำขึ้นใจหนอ

พระจันทร์เด่นนวลอร่ามงามล่อ

เกิดบ้ายอัสจรรยพลับบันดาล

ลมกระโชกโชกขยับจำหนับนึก
ต้นไม้นั้นกิ่งกุ่มชูแต่ก้าน
ลุ่มลงทับหญ้าแพรกแหลกลาญ
ไม่ทนทานเพราะลมปะทะแรง
เรือกระดิกเสากระโดงก็กระโดก
เด็กเอ๋ยพายนายเอ๋ยโยกทำหน้าที่
เสาใบเรือเรี่ยน้ำว่าตะแคง
ม่อล่อมม่อแลกเหมือนแกล้งให้เรือจม
พายูร้ายพัดเรือให้ลอยลิว
เรือแล่นนิวถูกคลื่นหนุนผสม
ลมก็แรงคลื่นก็จคเรือจึงจม
ถึงปากอ่าวเรือล่มเพราะเรือชรา

ที่หน้าต่างห้องชั้นบนของตัวตึก ท่านเจ้าคุณปัจจนิก ๆ โพล่หน้ามองลงมาข้างล่าง แล้วท่าน
ก็ร้องตะโกนขึ้นดัง ๆ

“เฮ้ย หยุดเห่าเสียดิชิโว้ย”

เจ้าแห้วร้องตะโกนตอบ

“รับประทานกระผมร้องแก้งวงครับ”

“ไม่ต้องร้อง” เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ตวาดเว็ด “กลอนของเอ็งฟังแล้วกวนอวัยวะเบื้องต่ำ
ทั้งนั้น ไม่เห็นจะได้ความอะไร หมามันก็ไม่อยากฟัง”

ท่านเจ้าคุณหลบหน้าเข้าไปในหน้าต่าง เจ้าแห้วยกมือปิดปากหัวเราะลิกคัก แล้วก็เอื้อมมือ
หยิบกระป๋องบุหรี่ยี่ห้อซึ่งกิมหงวนลีมไว้ เอามาจุดสูบพ่นควันฮัมเพลง “สายฝน” เบา ๆ

เสียงแจ้ว ๆ ของใครคนหนึ่ง ทำให้เจ้าแห้วสะดุ้งเฮือก

“คุณแห้วคะ”

เจ้าแห้วหันควับมาทางซ้ายมือ แลเห็นแม่สาวงามร่างอวบอ้วนคนหนึ่งยืนอยู่ข้าง ๆ รถ เจ้า
แห้วถอนหายใจเบา ๆ และยิ้มให้หล่อน

“เอ๊ะ ทำไมคุณรู้จักชื่อผมล่ะครับ”

หล่อนยกข้อศอกยันประตูรถ ทำตากระชดกระช้อยกับเจ้าแห้ว

“คุณนิกร ใช้ให้ดิฉันลงมาเป็นเพื่อนสนทนากับคุณล่ะ”

เจ้าแห้วสั่นศีรษะ

“อย่าคุยกับผมเลยครับ ทรมานจิตใจผมเปล่า ๆ คุณคิดดูเถอะ ดอกไม้ สายลม แล้วก็
ท้องฟ้าที่นวลอร่ามด้วยแสงจันทร์ มันทำให้ผมรันทศใจสักเพียงไหน ในเมื่อผมมีเงินเดือนติดตัวมาเพียง

10 บาทเท่านั้น”

หล่อนหัวเราะเสียงใส

“แต่คุณนิกรจ่ายเงินค่าธรรมเนียมของดิฉัน สำหรับคุณแห้วเรียบร้อยแล้วค่ะ บัดนี้ ดิฉัน เป็นของคุณแล้ว”

เจ้าแห้วลืมหูลืมตาโพล่ง ใจเต้นระทึก

“อ้าว ยังงั้นหรือครับ”

“ค่ะ”

“จ่ายให้เมื่อไหร่ครับ” เจ้าแห้วถามโดยเร็ว

“จ่ายเมื่อได้ยินคุณขับเสภาค่ะ”

“โอ สวรรค์โปรดข้าหน่อยแล้ว” พุดจบเจ้าแห้วก็ผลุนผลันเปิดประตูก้าวลงมาจากรถ เคนอ้อมท้ายรถเข้ามาหาแม่คนกราตรี แล้วเจ้าแห้วก็จับมือหล่อนเบา ๆ “คุณชื่ออะไร น้องสาว”

“สายสวาทค่ะ แต่คุณจะเรียกดิฉันว่านิดก็ได้ เพราะมันเป็นนิกนามของดิฉัน”

เจ้าแห้วจู้ยี้ปาก สันติริษะซ่า ๆ

“คุณสวยอะไรอย่างนี้ ใบหน้าของคุณราวกับจะเย็บพระจันทร์ให้ได้ாய คุณนิดครับ คุณไม่รังเกียจผมหรือ ผมเป็นแต่เพียงคนขับรถ”

หล่อนหัวเราะ

“จะเป็นไพร่ผู้ดีเศรษฐีกระยาจก ก็มีความเป็นคนเหมือนกันนี่คะ อาเสี้ยกิมหงวน หรือคุณแห้วตายแล้วก็เนาเหม็นเช่นเดียวกัน ดิฉันเองก็ไม่ได้วิเศษอะไร คุณก็ทราบดีแล้วว่าดิฉันเป็นนางโลม ถึงแม้จะเป็นนางโลมชั้นสูงอยู่บางกะปี ก็ไม่แตกต่างกว่านางโลมแถวสะพานเหล็กเลย ดิฉันเป็นคนตรงไปตรงมา สักหน่อย”

เจ้าแห้วยิ้มอย่างชื่นใจ

“ถ้าเช่นนั้นคุณกับผม โอ.เค.ซิกาเร็ดกันได้ง่าย ๆ ไปหาที่เสียบ ๆ ให้ผมพลอดรักคุณสักหน่อยเถอะครับ ผมนะอาร้าอาหรัมเปล่าเปลี่ยวใจมานานแล้ว เห็นหน้าคุณแวบเดียวเท่านั้นนี่รักทันที แต่ทว่า.... ประทานโทษ”

“ทำไมคะ” สายสวาทถามยิ้ม ๆ

“แสบ แสบ ร่างกายของคุณปกติดีหรือ”

คราวนี้หล่อนค้อนเขา

“กลัวหรือคะ ไม่มีอะไรที่คุณจะต้องวิตกหรอกค่ะ”

“ถามไว้ให้แน่ใจเสียก่อนครับ ตั้งแต่สงครามเกาหลีเริ่มต้น ยาดีมันขึ้นราคาอีกตั้ง

30 เปอร์เซนต์”

หล่อนหัวเราะ

“แต่ว่าคุณอยู่กับคุณหมอดิเรกไม่เห็นจะต้องวิตกอะไร”

“โซ่ อยู่กับคุณหมอ แก่ก็คิดค่ายาเหมือนกันนี่ครับ เพียงแต่ฟรีค่าตรวจค่ารักษาเท่านั้น”

สายสาวทมองขึ้นไปบนตึก แล้วยกมือจับแขนเจ้าแห้ว

“ขึ้นไปบนตึกเถอะค่ะ ไปคุยกันที่ห้องดิฉันดีกว่า”

เจ้าแห้วยิ้มนิ่งเฉย กะพริบตาถี่เร็ว

“เดี๋ยว เดี่ยวครับ ผมสงสัยเสียแล้ว”

“สงสัยว่ายังไงคะ”

“ผมไม่ได้ฝันไปหรือครับนี่”

“ไม่ได้ฝันหรือค่ะ”

“อ้อ.....” เจ้าแห้วคราง “คุณนิกรเจ้านายของพมนี่ดีเหลือเกิน ไป ไป รีบขึ้นไปเถอะครับ ผม सबัดรื้อน सबัดหนาวเต็มทนแล้ว”

แม่งามเดินควงแขนกับเจ้าแห้ว คลอกันขึ้นไปบนตึก เสียงนิกรร้องยี้เกดังมาจากชั้นบน

ดึกเอ๋ยดึกสงัด

น้ำค้างหยดยหยดหยัดแม่เอ๋ยอยู่บนยอดหญ้า

เดือนหงายพระพายพัด सबัด โบก

ลิ้มทุกขลิ้ม โสภขื่นอุรา

รักกันคืนเดี๋ยวแล้วจะต้องรักลา

เมื่อความสุขเพียงชั่วเล่นผ่านไป 4 สหายกับเจ้าคุณปัจจนึก ๆ และเจ้าแห้วก็ไม่ปรารถนาที่จะได้รับความสุขเช่นนั้นอีก ดังนั้น ในราว 4.00 น. ของวันใหม่ คณะพรรค 4 สหายก็พากันอำลาเจ้าหนอมกับลูกน้องเดินทางกลับบ้าน “พัชรภรณ์” กลับมาถึงบ้านเกือบสว่างแล้ว

ไคร้สเลอร์เก็ง แล่นมาหยุดหน้าประตูใหญ่ นอกถนน เจ้าแห้วกดแตรไฟฟ้าเรียกอาบั้งให้เปิดประตูรับ แต่นายภควานจันทร์กำลังนอนหลับสนิท เสียเวลาเรียกอยู่เกือบ 5 นาที เจ้าบาบู่จึงตกใจตื่น เขาพรวดพราดลุกขึ้นนั่ง วิ่งไปที่ระฆังซึ่งทำด้วยแผ่นเหล็ก แล้วบาบู่ก็เคาะระฆัง 12 ครั้ง

4 สหายได้ยินเสียงระฆัง ก็มองดูหน้ากัน และยิ้มให้กัน

“มายก๊อด” ดร.ดิเรกคราง “เจ้าหนอมหลอกเราได้ว่าเกือบสว่าง ที่แท้ก็เพิ่ง 2 ยามเท่านั้นเอง

ฮะ ฮะ เป็นอันว่าเราไม่ต้องแก้ตัวกับเมียเราให้มากมายอะไร”

กิมหงวนยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดู แล้วถอนหายใจเฮือกใหญ่ กล่าวกับนายพัชราภรณ์

“เฮ้ย พลโวย จัดแจงหาแขกยามใหม่ได้แล้ว อ้ายหอกนี่มันนอนหลับตั้งแต่ 5 ทุ่ม มันตกใจตื่นก็รีบเคาะระฆัง 2 ยาม นี่มันตี 4 กับ 15 นาทีแล้ว”

ประตูใหญ่ทั้ง 2 บานเปิดออก เจ้าบ่าวเลียงเข้ามายืนข้างทาง ใบหน้ายู่ยี่แสดงว่าเพิ่งตื่นนอน ผืนใจยกมือขึ้นคำนับเจ้านายของเขา

“ซาลามคะรึบ”

พลบอกให้เจ้าแห้วหยุดรถ ชะ โงกหน้าพูดกับแขกยามของเขา

“เฮ้ย แกหลับยามหรือ”

บ่าวสะอึก หน้าซีดเผือด

“โอ หลับท่ามะไรนะ ไม่ได้หลับคะรึบ แกกหลับยามไม่มีนะ อีนี่ผ้มอยู่ทั้งคืนคะรึบ”

พลแยกเจี้ยว

“ก็เอ็งเพิ่งเคาะระฆัง 2 ยามอยู่หยก ๆ แล้วยังจะแก้ตัวว่าไม่ได้หลับยามอีก”

นายภควานผืนยิ้มอย่างแห้งแล้ง

“โอ อีนีนอน 2 ยาม เผลอไปคะรึบ ไม่ได้เคาะระฆังนะ เเพ็งนิกได้ก็ต้อตี่ให้ครบไม่ได้นอนหลับนะ”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ พุดตัดบท

“เอาไว้คอยจับมันวันหลังดีกว่า หลานชาย ไปโวย อ้ายแห้ว”

ไคร้สเลอร์เก่งแล่นตรงไปยังตึกใหญ่ 4 สหายใจเดินระทึกไปตามกัน การกลับบ้านผิดเวลาเช่นนี้ คงจะต้องประทะกับเมียอย่างไม่ต้องสงสัย พอรถแล่นมาหยุดหน้าตึก ไฟฟ้าที่ตึกก็สว่างจ้าหลายดวง 4 สหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ พวกมันลงมาจากรถ ละม่อมเป็นผู้เปิดประตูหน้าตึกรับ หล่อนนอนหลับอยู่บนโซฟาในห้องโถงรอคอย 4 สหายตั้งแต่ 24.00 น. จนกระทั่งใกล้รุ่งอรุณของวันใหม่ ถูกยุงกัดคันไปหมดทั้งตัว

พลยิ้มให้สาวใช้ของเขา ยกมือตบศีรษะละม่อมเบา ๆ

“เมียบ่นหรือเปล่า” ถามกระซิบ

ละม่อมยิ้มให้เขา

“ออกตามกันใหญ่เชียวละ มีใครไม่ทราบโทรศัพท์บอกมาว่า รถไคร้สเลอร์เก่งคันหนึ่งบุกเข้าไปในห้องแถวทางสี่ก๊กเสาชิงช้า คนในรถบาดเจ็บสาหัส คุณหญิงท่านพาคณผู้หญิงทั้ง 4 คน ไปยังที่เกิดเหตุละ แล้วก็ตามไปโรงพยาบาลกลาง”

นิกรหัวเราะหึ ๆ

“รถคันนั้นคงเหมือนรถของเรามาก แล้วประโพงเขาว่ายังงั้นบ้าง”

ละม่อมนั่งคิด

“ไม่เห็นว่าจะไร่นี่คะ เพียงแต่บ่นว่า ถ้าคุณกลับมาต้องเลือดหัวคุณออกเสียบ้าง”

กิมหงวนชักใจไม่ดี

“แม่นวลล่ะ ว่าอะไรนั่นหรือเปล่า”

“คุณนวลหรือคะ บอกกับดิฉันว่าจะซ้อมาเสื้อค่ะ”

กิมหงวนกลืนน้ำลายติด ๆ กันหลายครั้ง แกล้งพูดเสียงดัง ๆ

“ซ้อมอะไรกันเล่า คุณอาท่านชวนไปเที่ยว ท่านเป็นผู้ใหญ่ ฉันจะจิตใจท่านอย่างไรกัน”

“อ้าว” เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ตะโกน “อย่างนะไว๊ อย่าทำให้ข้าเสียผู้ใหญ่จะบอกให้ อ้ายกรรมันเป็นคนชวน”

นิกรสะดุ้งเฮือกแล้วจู้ปาก

“อย่าพูดดังไปซีครับ แล้วยัง”

ดร.ดิเรกยกมือจับแขนสาวใช้ พลังกล่าวถาม

“เมียนั้นเขาว่าอะไรนั่นหรือเปล่า”

ละม่อมหัวเราะ

“เอ็ดตะโรลั่นบ้านเซียวล่ะ ตอนตี 2 คุณภาลงมาข้างล่าง เมื่อทราบว่าคุณหมอยังไม่กลับ คุณภาก็หัวเสียไล่ดิฉันไปเรือนคนใช้ ดิฉันสงสารกลัวพวกคุณกลับมาขึ้นตึกไม่ได้ก็ไม่ยอมไป”

4 สหายมองคูหน้ากัน และยิ้มแห้ง ๆ

“แย่นะไว๊” พลพูด และยิ้มปลอบใจตนเอง “หมู่นี้พวกเรามาเที่ยวจัดชะด้วย ออกจาก

บ้าน

แทบไม่เว้นตะละคืน เราจะแก้ตัวกับเมียเราว่ายังไงดีละ ปรึกษากันเสียก่อน”

เสี่ยหงวนกระซิบกระซาบกับเพื่อน ๆ

“แก้ตัวยังดีที่ว่า เราไปช่วยงานบวชนาค เท่านั้นเมียเราก็อ้าง เพราะขณะนี้เขากำลังบวชนาคกัน และเราได้รับการ์ดเชิญทุกวัน การบุญกุศลเมียเขางงไม่ว่าหรอก”

3 สหายยิ้มออกมาได้ นิกรยกมือตบศีรษะเสี่ยหงวนค่อนข้างแรง

“ปัญญาแหลมมาก อ้ายเสี่ย เท่านั้นเราก็อวดพ้นจากภรรยาภัย ต้องพูดเหมือน ๆ กันนะไว๊ ไปช่วยบวชนาคที่ถนนตก”

4 สหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ กระซิบกระซาบปรึกษารื้อกันอยู่สักครู่ ก็พากันขึ้นบันไดไปชั้นบน แยกย้ายกันไปห้องของตน ทุก ๆ ห้องไม่ได้ใส่กลอนประตูเพียงแต่ปิดไว้เฉย ๆ 4 สหายจึงเข้าห้องของตนได้อย่างสบาย

พลเดินจรดปลายเท้าเข้ามาในห้อง แสงไฟสีเขียวสลัวส่องสว่างสลัว ๆ อ้ายเสี่ยรูปหล่อทรุดตัวลงนั่งบนเก้าอี้ ถอดถุงเท้ารองเท้า แล้วลุกขึ้นยืนถอดกางเกง ทันใดนั้นเอง เสียงสวิทช์ไฟฟ้าก็ดังแจ๊กไฟฟ้าบน โตะข้างเตียงนอนเปิดสว่างจ้าไปทั่วห้อง นันทาลุกขึ้นนั่งมองคูตัวรักของหล่อนอย่างเคื่อง ๆ

“อ้อ..... กลับมาแล้ว ก็ทุ้มแล้วคะพล”

นายพัชรภรณ์เข็นวาทไปหมดทั้งตัว
“ง่า นาฬิกาที่ตาย ไม่ได้ไขลาน”

นันทาเม้มปากแน่น

“คุณี คุณาฬิกาปลุกบนโต๊ะนี้ แล้วบอกฉันซิว่าที่ห่ม”

พลท่าตาละห้อยน่าสงสาร

“ดูเหมือนตี 4 กว่าจ๊ะ” พุดอ้อมแอ้มไม่เต็มเสียง

นันทาเค้นหัวเราะ

“เที่ยวกันอย่างนี้เชียวนะคะ ดีแล้ว พรุ่งนี้ค่อยพูดกัน นั้นจะต้องตกลงกับพลอย่างเด็ดขาด
เราหย่ากันเถอะ อย่าอยู่ด้วยกันเลย มีผู้ชายที่ไหนบ้างที่เขาทิ้งเมียให้หงอยเหงาอยู่กับบ้านอย่างนี้”

พลขมวดคิ้วย่น

“โซ่ นั้น พี่ไม่ได้ไปเที่ยวจะบอกให้ พี่ไปช่วยเขาบวชนาค”

นันทายิ้มแค้น ๆ

“ระวังจะตกรอก เอาเรื่องบุญกุศลมาอ้าง นั้นนะ มองดูที่กระเป๋าสื่อเซ็ดซี ลิปสติกรอยปาก
ของอีนั่งอะไรติดมา แล้วจะต่อแหลว่าไปช่วยบวชนาคอีก”

พลก็มลงมองดูหน้าอกเสื้อของเขา

“ว้า.....” ร้องออกมาอย่างหมดทำ “ช่วยจริงไว้ยู่”

นันทาล้มตัวลงนอน ไม่สนใจกับสามีของหล่อนอีก พลยกมือเขกบาลตนเองเต็มแรง ที่
เขาไม่ควรจูบลแม่สาวน้อยคู่รักคืนเดียวของเขา แม่นั้นชบหน้าเกลือกกลิ้งอยู่กับบอกลิปสติก็เลยติดมาเป็น
ประจักษ์พยาน ทำให้หมดทางแก้ตัว นายพัชรภรณ์จัดแจงถอดเสื้อเชีตออกเหวี่ยงทิ้งไป แล้วเข้าห้องน้ำไป
เพื่ออาบน้ำก่อนจะขึ้นเตียงนอน

ภายในห้องนอนของประไพ

นิกรเดินฝ่าความมืดข่องเข้ามาในห้อง ประไพไม่ชอบนอนเปิดไฟ ภายในห้องจึงมืดเหมือน
อยู่ในถ้ำ

แล้วนายจอมทะเล้นก็ย่ำเท้าลงไปบนกระ โลงเคลือบเพราะมองไม่เห็น ฝากระ โลงหล่น

ลงบนพื้น

“เพลิง”

หัวใจนิกรแทบหยุดเต้น เขาไม่กล้าขยับเขยื้อน ประไพตกใจตื่น ร้องถามขึ้นดัง ๆ

“ใคร”

นิกรหมดทำก็แกล้งร้องเสียงแมว

“เมี้ยวว๊ เมี้ยวว๊ หง่าว แจ้ว.....”

“แหม อ้ายแมวเปรตนี้ทำให้ตกใจตื่น ยิ่งทิ้งเสียงเถอะ มึงอย่าอยู่เลยอิทรัย”

นิกรร้องตะ โทณสุดเสียง เมื่อได้ยินเสียงปืนถูกเลื่อนลูกขึ้นลำคังกริก

“โอ๊ย ตายแล้ว พี่เองจะไฟ ไม่ใช่แมว”

เสียงประไฟหัวเราะหึ ๆ หล่อนเอื้อมมือเปิดสวิทช์ไฟที่ผนังคอก

“อ้อ เป็นคนไม่ชอบอยากจะเป็นแมว ยังไง ไปเที่ยวสนุกไหมคะ พ่อเศรษฐี ถูกหาย 3,000 บาท เทียวชนป่า”

นิกรแก้มึงเอ็ดตะโรเมียของเขาทันที

“เอาแล้ว ๆ หาเรื่องแล้ว ปู้โธ่ อ้ายเราไปช่วยบวชนาคหลานชายของเพื่อนกลับมาหา ไปเที่ยว ให้ตายโหงตายท่าก้าวไปนี้ธรณีสุภณีเอา ถ้าหากว่าพี่ไปให้พระแก้วพระกาฬผลาญชีวิต ตายไปอย่าพบ

พระพบเจ้า”

ประไฟโบกมือ

“พอกะ ไม่ต้องสาบาน ไหน มานี้ซิ มานั่งที่เตียงนี่”

นิกรเอียงคอกอมยิ้ม

“ไม่เอาน่า ดึกคืนแล้วอย่าซุ่มพี่เลย”

ประไฟทำตาเขียว

“ใครบอกว่าจะซุ่ม เป็นบ้าไปได้ ไฟไม่รู้จักกาลเทศะหรือ บอกให้มานี้ ประเดี๋ยวแม่ป่า

ด้วย ผากระโถนเลย อย่างนี้นะ มานี้”

นิกรนึกถึงคุณพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่ง เดินเข้ามาทรวดตัวนั่งบนเตียง ประไฟเอื้อมมือดึง ทรบัตร์ปีกหนึ่งออกมาจากกระเป่าเสื้อเชิ้ต มีรูปถ่ายของเจ้หน่อมขนาด 3 นิ้วติดออกมาด้วย ประไฟมองดู รูปถนอมศรีอย่างขบขัน พลิกดูลายเซ็นข้างหลัง ซึ่งปรากฏข้อความว่า

คืนหนึ่งที่เราาร่วมรักกัน

ถ.

แล้วประไฟก็นับเงินเท่าที่มีอยู่

“ฮี่ วิเศษนัก เงินตั้ง 3,000 บาท เหลือกลับมาเพียง 400 บาทเท่านั้น ใช้เงินราวกับ พิมพ์ทรบัตร์ได้เอง แล้วนี่รูปนั่งศีลเสื่อสมุทรให้ไว้เป็นที่ระลึก เป็นยังไง ชื่นใจไหน คืนหนึ่งที่เราาร่วมรักกัน”

นิกรยิ้มแห้ง ๆ

“นั่งรถเก่งมานานแล้ว ก็อยากจะนั่งรถบดถนนดูบ้าง”

ประไฟยกกำปั้นทุบหลังสามีเต็มแรง

“ไหนบอกว่าไปช่วยบวชนาคยังงั้นละ แหม สาบานพล่อย ๆ คนผีทะเลอะไรยังงี้ก็ไม่รู้ไม่เคยเห็น ดีแล้วพุงนี่เถอะเป็นได้ซุ่มกันให้อานทีเดียว นอนซิคะนอนให้สบาย อย่าหลับนะ แม่เอามีดโกนเนียนจริง ๆ จะได้อยู่กับเหย้าเฝ้ากับเรือนเสียบ้าง”

นิกรแผ่นพรวดลุกจากเตียง

“ไม่นอนละ พี่ไปนอนที่เฉลียงหลังตึกดีกว่า เล่นมีดโกนมีอย่างรี เสียวไส้”

“ไม่นอนก็ออกไป” ประไพตวาดแหวัด “ไปไปให้พ้น เกลียดขี้หน้า ใส่น้ำอบเสียบหอมฟุ้งเสียว คอยคุณะ”

นิกรหีบหมอนอิงที่เก้าอี้ถ่อเดินออกไปจากห้องนอน แล้วเขาก็เผชิญหน้ากับกิมหงวน และ

ดร.ดิเรก ซึ่งยืนอยู่ที่เฉลียงหลังตึก

“เฮ้.....ออกมาทำไม” นายแพทย์หนุ่มถาม

นิกรยิ้มแหย ๆ

“ไม่ไหวไวย เมียเขาจะตอนกัน เห็นคนเป็นหมูไปได้ เสียวไส้ตายห้า กันนอนแฉนี้แหละ แก 2 คนทำไมยังไม่เข้าห้องละ”

ดร.ดิเรกถอนหายใจหนัก ๆ

“มันยังปอดลอยอยู่ กลัวเวลาโผล่เข้าไปเห็นเมียนอนร้องไห้ กัณสงสารขาดใจเลย”

นิกรถามกิมหงวน

“แล้วแกละ”

อาเสียบยิ้ม

“เดี่ยว ไฉยังไมใครดี ง่า เอาละวะ เป็นอะไรเป็นกัน กัณเข้าห้องละ”

เสียบหงวนเดินคุ่ม ๆ ตรงไปยังห้องนอนของเขา เอื้อมมือหมุนลูกบิดดึงบานประตูออกเบา ๆ แสงไฟฟ้า 5 แแรงเทียนในห้องส่องสลัว ๆ อาเสียบแทบลมจับ เมื่อเห็นนวลล่อนั่งสูบบุหรี่อยู่บนโซฟาริมหน้าต่าง แม่เสื่อสวมเสื้อนอนสีฟ้าอ่อน มีปืนพกวางอยู่บนหน้าตัก 1 กระบอก

กิมหงวนหมดท่าก๊ยกมือไหว้เมียของเขา เพราะกลัวกินไปนั่นเอง

“สวัสดีจะนวล ไม่ได้พบกันนานสบายดีหรือจ๊ะ”

นวลล่อนั่งนิ่งเฉย มองดูสามีถอดถุงเท้ารองเท้าสักครู่หนึ่งก็กล่าวถามเขา

“ไปไหนมา”

กิมหงวนยิ้มแห้ง ๆ

“ไปช่วยบวชนาคจ๊ะ”

“อ้อ เจ้าภาพถ้ำจะใจดีมาก ผัดหน้าเสียนวลเชียว ใส่น้ำอบเสียบด้วย ส่งกระจกคูซิเสียบหน้าตาของเสียบมีอะไรผิดปกติบ้าง”

อาลัยหันทวีบมาทางกระจกแต่งตัว พิจารณาดูใบหน้าของเขาเอง รอยลิปสติกเป็นรูปริมฝีปากน้อย ๆ ของสาวฟองจันทร์ปรากฏอยู่ที่แก้มขวา แม่สาวงามได้จูบอาลัยก่อนที่เขาจะขึ้นรถกลับบ้าน

“ฮู้ พ่อภาคนี้เล่นสกปรกจริงแฮะ ง่า ตอนที่เสียดากลับ พ่อภาคเขาแกลึงจูบเสียด่า”

“จะบวชพรุ่งนี้แล้วยังจะชนเป็นลิงอีกนะ โห่ เสียนะเสียด่า เอาเถอะ กลับนอนเสียด่าก่อนอย่าเพิ่งพูดกันเลย พรุ่งนี้ค่อยเจรจากัน ดึกตื่นแล้ว เกรงใจคุณอาท่าน”

กิมหงวน ไม่พยายามตอบอะไรอีก รีบลุกขึ้นเตียงนอน นวลลอคองนั่งอยู่ที่โซฟา เผาบุหรี่ไม่ตำ

กว่า 20 มวนแล้ว อารมณ์ของหล่อนเดือดพล่าน รู้ดีว่าเสียด่าไปเที่ยวช่งกลับมา

ในเวลาเดียวกัน ดร.ดิเรกก็ปรากฏตัวขึ้นในห้องนอนของเขา ซึ่งอยู่ติด ๆ กับห้องกิมหงวน นายแพทย์หนุ่มใจคอไม่อยู่กับเนื้อกับตัว เขาแลเห็นประภานอนหันหลังให้ แต่เมื่อดิเรกเดินมาหยุดอยู่หน้าเตียง ประภาพรวดปราดลุกขึ้นนั่ง นัยน์ตาของหล่อนบวมเพราะร้องไห้

“ไปไหนมาคะ ดิเรก ” ถามเสียด่า

ดิเรกยิ้ม ทรุคตัวนั่งประคองกอดหล่อน

“ด่าลิ่ง ไอไปช่วยงานบวชนาศที่ถนนตง ”

เพราะดิเรกไม่เคยโกหก ประภาก็เชื่อสนิทว่าเป็นความจริง

“ฮ้อ ยังงั้นหรือคะ ” หล่อนพูดออกมาด้วยความดีใจ “ภานี้กว่าดิเรกไปเที่ยวช่งชนเสียด่าอีก เห็นพวกคนใช้มันพูดกันว่า คุณนิกรถูกหวย 3,000 บาท ก็นึกว่าจะไปเที่ยวสำมะเลเทเมากัน ”

นายแพทย์หนุ่มก้มลงจูบริมฝีปากประภาเบา ๆ

“ฝรั่งไม่ชอบเที่ยวอย่างนั้น ยูไม่ต้องวิตก ไอเป็นของยูคนเดียว ”

ประภาจูบหน้าผากเขา

“อาบน้ำปลัดเปลี่ยนเครื่องแต่งตัวเสียด่าจะ ได้นอน ”

“ฮ้อไร่นั ยูนอนเถอะด่าลิ่ง ไอจะอาบน้ำเดียด่านี นาน ๆ ได้ทำบุญที่รู้สึกว่าจะใจไอผ่องใสมาก ”

“คะ ภาขออนุโมทนาด้วย เราเป็นพุทธศาสนิกชน เราก็ต้องทำบุญกุศล ชาติหน้าเราจะมีความสุขเหมือนชาตินี้ ”

ดิเรกลุกขึ้นเตรียมตัวอาบน้ำ ประภาล้มตัวลงนอนต่อไป

บ้าน “พัชรภรณ์ ” ถูกปกคลุมด้วยความเงียบ ท้องฟ้าเริ่มสว่างแล้ว

วันรุ่งขึ้น หลังจากเวลารับประทานอาหารเช้าผ่านพ้นไปแล้ว คุณหญิงวาดก็ชวนเจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ และเจ้าคุณปัจจนิก ๆ แต่งตัวไปจากบ้าน เพื่อไปดูการขายเลหลังของบริษัทเลหลังแห่งหนึ่ง

พอท่านผู้ใหญ่ทั้ง 3 ออกไปพ้นบ้าน เจ้าแก้วก็ถูกเรียกตัวให้ไปพบกับแม่งานทั้ง 4 ในห้องสมุดที่บ้าน “พัชรภรณ์” 4 สหายนั่งจ้องอยู่ที่เฉลียงหลังตึกชั้นล่าง ไม่ทราบว่ามีเขาจะมาไหม้ไหนกับเขา

เมื่อละม่อมไปบอกว่าคุณผู้หญิงให้หา เจ้าแก้วก็มีความรู้สึกเหมือนกับว่าเขาจะต้องไปเผชิญกับพระกาฬ รู้ทันทีว่า นายสาวคงจะซักไซ้ไล่เลียงเอาความจริงในเรื่องเมื่อคืนนี้

แน่นอนละ เป็นตายอย่างไรเขาก็บอกไม่ได้ เจ้าแก้วรีบเดินออกมาจากโรงรถ ตรงมาที่ตัวตึก

ขึ้นเสกคาถาหมาเมตตาคู่ตึกครู่ ก็ขึ้นไปบนตึกเลยเข้ามาในห้องโถง เลี้ยวขวามือเข้าไปในห้องสมุดที่บ้าน “พัชรภรณ์”

4 นางนั่งเครื่องขีมิอยู่บนเก้าอี้ ตะละคนมีสีหน้าบึ้งตึง เจ้าแก้วคลานเข้ามานั่งเบื่องหน้า 4 นาง

“ง่า รับประทานคุณจะใช้อะไรผมหรือครับ ”

นันทาหัวเราะเสียงปร่าชอบกล

“เปล่า ไม่ได้ใช้อะไรแกหรือ แต่เราต้องการรู้รายละเอียดจากแก เมื่อเข้าห่วยออกอะไร ”

เจ้าแก้วหายใจโล่งอก แกล้งทำหน้าที่เซ่อ ๆ

“รับประทานห่วยอะไรครับ ”

“ห่วย ก.ข. ” นवलล่อพูดเสียงกร้าว

เจ้าแก้วขมวดคิ้วย่น

“เอ รับประทานผมไม่รู้เรื่องนี้ครับ ”

ประไพทวาดแว้ด

“ปู่ไร้ ประเดี้ยวแม่ตะกระโดงคางหักเลย แกนี่กว่าพวกฉันโง่เป็นควายยังงั้นหรือ ฉันรู้ว่าแกเป็นคนเดินโพยห่วย ไซ้ไหม้ละ รับมาตรง ๆ ”

เจ้าแก้วยิ้มซิด ๆ

“รับประทานแะ ๆ ถูกแล้วครับ ”

นันทาพยักหน้ากับเจ้าแก้ว เริ่มงานสอบสวนต่อไป

“เมื่อคืนห่วยออกตัวอะไร ”

“รับประทาน ร.เรือ ครับ ”

นันทาหัวเราะ หันมาทางประไพน้องสะใภ้ของหล่อน

“เจ้ากร โสคคืออย่างประหลาด ถูกห่วยอีกแล้ว คินนี้คงเที่ยวกันอีก พี่แปลกใจเหลือเกิน หมอเนี้ยมันมีอะไรคินะ เล่นการพนันเฮงนัก ”

ประไพว่า “สอบสวนเจ้าแก้วต่อไปเถอะกะ พี่นั่น ”

นั่นทาลุกขึ้นไปปิดห้องสมุด มีหน้าซำใส่กลอนเสียด้วย แล้วหล่อนก็กลับมานั่งตามเดิม เจ้าแก้วยื่นวาทไปทั้งตัว ความรู้สึกบอกตัวเองว่า เขาคงถูกซ้อมแน่ ๆ

“เมื่อคืนนี้ แก่พานายของแกไปเที่ยวไหนบ้าง บอกมาตามความจริง ถ้าโกหก ฉัน 4 คนจะซ้อมแกให้รากเลือดทีเดียว”

เจ้าแก้วอกสั้นขวัญแฉวน

“รับประทานไปไหนบ้าง กระผมนึกไม่ออกครับ รับประทานเมื่อคืนกระผมเมาจนหมดสติ”

ประไพคิ่งปิ่นพกริ้วอลเวงรีออกมาจากขอบกระโปรง ควงปิ่นพกล่นอย่างคล่องแคล่ว

“อ้ายแก้ว”

“ครี๊บบ”

“แกอยากตายไหม” ประไพจ้องปิ่นพกหมายระดับศีรษะเจ้าแก้ว

“อ้อ รับประทานยังไม่ได้บวชเลขครี๊บบ รับประทานเสียไว้เสียเถิดกิน เก็บเสียเถอะครับ”

“รับสารภาพมาตามตรง เมื่อคืนพานายของแกไปเที่ยวชองไหน”

“รับประทานไม่ได้ไปครับ”

ประไพขบขระมแน่น ยกปิ่นพกขึ้นเล็งยิงกระป๋องบุหรีที่ตั่งบนโต๊ะ

“ปัง”

เจ้าแก้วใจหายวาท รีบยกมือไหว้ปะหลก ๆ

“รับประทานกลัวแล้วครับ รับประทานเมื่อคืนนี้ ผมพาเจ้านายไปบ้านเจ้หนอม

รับประทานจับคู่กันคนละคนครับ รับประทานผมด้วย”

ประไพหัวเราะ

“ทำนี่เอง แกก็ต้องสารภาพกับฉัน หมั่นไส้หนัก ฮืม..... ประเดี้ยวแม่พาไปบางเขนเลย”

“อู๊ย” เจ้าแก้วหัวเราะลั่น “รับประทานนึกว่าเลี้ยงลูกหมาไว้เอาบุญเถอะครับ รับประทานผมเป็นจี่ซ่า เจ้านายท่านให้จับไปไหน ผมก็ต้องทำตามคำสั่ง”

นวลล่อถามขึ้น

“คุณนิกรเป็นเจ้ามือไซ้ไหม”

“ครับ รับประทานคุณนิกรถูกหวย 3,000 บาท”

ประไพถามขึ้นทันที

“อีนังเจ้หนอมเจ้าสำนักนะ รูปร่างหน้าตามันเป็นยังไง”

เจ้าแก้วหัวเราะ

“รับประทานเหมือนหมูตักน้ำตายขอรับ หรือม่ายก็เหมือนคนที่ตักน้ำตายแล้ว 5 วันรับประทานขึ้นอืดที่ตเคยครับ”

ประไพพยักหน้า และขบขระมกรอด กล่าวกับเพื่อนของหล่อน

“เมื่อคืนนิกรได้คุยกับนังหอม ถึงกับให้รูปถ่ายกันมา แหม เจ็บใจนัก เอาขังใจกันดีคะ ฟองหย่ารี”

นันทาฝันยิ้ม

“อย่าเพิ่งวู่วามไป คุณเขาไปก่อนน่องไฟ ถ้าเขาขึ้นเที่ยวกันอย่างหามรุ่งหามค่ำอย่างนี้ เราก็เห็นจะต้องแยกทางกับเขา” แล้วหล่อนก็พูดกับเจ้าแก้ว “ไป ออกไปได้ ระวังเงาหัวแกให้ดินะ ฉันจะฟ้องคุณอ่าวว่าแกเป็นคนเดินโพยหาย”

เจ้าแก้วได้รับอิสระแล้ว รีบลุกขึ้นเดินออกไปจากห้องโดยเร็ว เลี้ยวซ้ายมือออกไปทางเฉลียงหลังตึก แลเห็น 4 สหายนั่งจับกลุ่มสนทนากันอยู่ เจ้าแก้วตรงเข้ามาหา

“เป็นยังไง อ้ายแก้ว” ดร.ดิเรกถาม

เจ้าแก้วถอนหายใจเอือกใหญ่

“รับประทานแย่นะซีครับ ผม ต้องสารภาพหมด”

“อ้าว” เสี่ยหงวนอุทานลั่น “ทำไมถึงเสือกไปรับกับเขา ตายละวะ”

เจ้าแก้วกลืนน้ำลายเอือก

“โธ่ รับประทาน คุณผู้หญิงจะซ้อมผมนี่ครับ รับประทานคุณประไพควักปิ่นออกมา ยิ่งกระป๋อง รับประทานผมก็ต้องสารภาพ”

พลว่า “แล้วเมีย ๆ ของพวกเราเขาว่าอย่างไร”

“รับประทานคิดจะหย่ากับพวกคุณครับ แต่คุณนั่นว่าให้ออดทนไปก่อน รับประทานถ้าพวกคุณไม่เลิกเป็นหย่าแน่”

นิกรยิ้มแหย ๆ ชอบกล มองดูเพื่อนเกลอทั้ง 3

“ถ้ามันต้องเลิกเที่ยวชุกชนเสี่ยที”

เจ้าแก้วหัวเราะ ล้วงกระเป๋ากางเกงหยิบธนบัตรปีกหนึ่งออกมาส่งให้นายจอมทะเล้น

“รับประทานเอาเงินค่าหายไปเสียด้วยเถอะครับ”

ไม่มีใครสนใจกับเงิน 3,000 บาท แม้กระทั่งนิกรเองก็ไม่ยินดียื่นรับอะไร เขาเก็บมันไว้ในกระเป๋ากางเกง

ดร.ดิเรกว่า “กันรู้ลึกสังหรณ์ใจชอบกล กันอาจจะเจ็บคราวนี้ก็ได้ แม่แรงค์ของกันไม่ผิดอะไรกับม้าพยศ ทำให้กันลืมหูลืมตาไปพักหนึ่ง”

กิมหงวนฝันหัวเราะ

“อย่าพูดไว้อย่างงั้น ใจไม่ดี เดี่ยวมันเกิดปู้จู้ขึ้นมาจริง ๆ ก็อเย่เท่านั้น แต่งตัวไปทำงานกันเถอะวะพวกเรา 9 โมงกว่าแล้ว”

4 สหาย และเจ้าแก้ว พวกกันเดินเข้ามาในห้องโถงเตรียมตัวไปทำงาน

กามเทพก่อกรรมทำเข็ญเข้าให้แล้ว

นิกรเดินกะโผลกกะเผลกร้องครางหงิง ๆ เสี้ยหงวนเป็นไข่นอนชม แม่งามได้ถ่ายเชื้ออัน
ร้ายแรงให้ เจ้าแห้วหน้าซีดหน้าเขียวเดินเหินไม่ได้ ส่วนพล, ดร.ดิเรก และเจ้าคุณปัจจนิก ๆ โชคดีจึง
ปลอดภัย

3 วันที่อาเสี้ยจับไข่นอนชมอยู่ในห้อง ความรักทำให้ออกคอกออกก้านสะพริบสะพรั่งไป
ทั่วตัว กิมหงวนต้องนอนห่มผ้าร้องครางน่าสงสาร โรคเก่ากับโรคใหม่พบกันเข้า ก็มีการต้อนรับน้องใหม่
กันอย่างเอิกเกริก ซากุระเบิกบานเต็มต้น ทั้ง ๆ ที่ไม่ใช่ฤดูของมัน

ตอนบ่ายวันนั้น คุณหญิงวาดเข้ามาเยี่ยมเสี้ยหงวนในห้อง

“เป็นยังไงพ่อหงวน ”

“โอ๊ย มันเมื่อขรับคุณอา ขัดขอกไปทั้งตัว ปวดบั้นเอวเหมือนกับจะมีประจำเดือน ”

คุณหญิงหัวเราะ

“ขังขังกันนะ เจ้ากรก็ไม่สบาย หรืออากาศมันเปลี่ยนฤดู อาเองก็รู้สึกครั่นเนื้อครั่นตัว
เหมือนกับจะเป็นไข้ เอ๊ะ นั่นผื่นอะไรแดง ๆ ขึ้นเต็มหน้า ”

กิมหงวนใจหายวาบ

“ง่า ขงมันกัคครับ เมื่อคืนผมนอนไม่หลับ เอาหัวโผล่ออกมานอกมุ้ง ขงมันก็เลยกิน
เลี้ยงกันใหญ่ ”

คุณหญิงจู้ปาก

“ปล่อยขให้ขงกัคค ประเดี๋ยวกัคคพาลเป็นมาเลเรียหรอก ” พุดจบท่านก็เห็นนวลลออเดินเข้ามา
ในห้อง “แม่่นวล มานี่ซีหนู ”

นวลลออหน้าอเหมือนม้าหมากรุก

“คุณอาอย่าสนใจในอาการป่วยไขของอาเสี้ยเลย ”

“อ้าว อะไรกันอีกละ ทะเลาะกันหรือ เหลวไหลหน้า แม่่นวล ผัวกำลังไม่สบายควรที่จะต้อง
เอาใจเขา ”

นวลลออเค้นหัวเราะ น้ำตาคลอหน่วย

“คุณอาทราบไหมคะ ว่าเสี้ยป่วยเป็นโรคอะไร ”

คุณหญิงอมยิ้ม

“กัคคั่นนะซี อาเห็นนอนชมอยู่อย่างนี้ ก็เข้ามาเยี่ยมไค่ถามดู ”

นวลลออหันมาค้อนกิมหงวนเสี้ยก่อน จึงพุดกับคุณหญิง

“เสี้ยป่วยเป็นโรคผู้หญิงละ คุณอา คุณดิเรกเขากำลังรักษาอยู่ หนูเจ็บใจเหลือเกิน อาขุน
ปานนี้แล้ว ยังจะเที่ยวชุกชอนเหมือนเด็กรุนหนุ่ม กำลังพะอะพะเซียวละ พร้อมหมดทุกอย่าง ดิเรกบอกหนูว่า
บวกลี่ ”

คุณหญิงวาดนัยน์ตาเหลือก

“บวกลี๋ ตายแล้วพ่อหงวน ”

อาเสี้ยมี้แห่ง ๆ

“ยังไม่ตายหรือครับ แต่มันปวดร้าวไปหมดทั้งตัว โอย”

นวลลออกควาดแหวัด

“ไม่ต้องร้อง นี่แหละรักสนุกต้องทุกข์ถนัด อย่าร้องนะ ประเดี้ยวแม่ซ้อมเสี่ยทั้ง ๆ เจ็บเลย ห้ามไม่รู้จักเชื่อ เห็นฤทธิ์หรือยังละ โธ่เอ๊ย นำขยหน้า ความสุขเพียงชั่วเล่น ทำให้ตัวต้องเป็นโรคงอมแงม ”

เจ้าแห้วเดินลอยหน้าเฉิบ ๆ เข้ามาในห้อง พอและเห็นคุณหญิงวาดก็ห้ามล้อพรีด ไบหน้า ถอดลีหันที เจ้าแห้วถือขามแก้วเดินก้มตัว เอาขามแก้วมาวางบนโต๊ะข้างเตียงนอน

“อะไรวะ ” อาเสี้ยม

เจ้าแห้วยิ้มทะแม่ง ๆ

“รับประทาน คุณประภาให้ผมนำสาเกเชื่อมมาให้อาเสี้ยครับ ”

กิมหงวนสะดุ้งเฮือกเหมือนถูกเข็มแทง เอ็ดตะโรเจ้าแห้วเสี่ยถัน

“แตกเข้าไปได้เระอะ ”

เจ้าแห้วหัวเราะคิก

“รับประทาน เรื่องนี้ผมไม่มีส่วนรับผิดชอบครับ รับประทานคุณประภากำลังทำข้าวต้ม

ปลา

กะเบนอยู่ บอกว่าประเดี้ยวจะเอามาให้อาเสี้ยรับประทาน ”

กิมหงวนผีนหัวเราะ

“เอ็งไปบอกคุณประภาว่า ข้าโกรธมาก เลิกคบกันที ข้าตายก็ไม่ต้องเผาผีข้า ”

คราวนี้นวลลออกหัวเราะถัน ชอบใจเพื่อนของหล่อนที่ใช้ให้อายแห้วนำสาเกเชื่อมมาให้พี่
รักของหล่อน

“คุณภามีแกลใจทำมาให้กินยังจะ โกรธอีก ลูกขึ้นนั่ง กินสาเกเชื่อมเดี้ยวนี้ ” พุดจบหล่อนก็
ก้มลงคว่ำไม้ตะพดใต้เตียงนอนอันหนึ่งขึ้นมาถือ

คุณหญิงวาดเข้าขวางกลาง

“อย่า อย่า ขอทีแม่่นวล โคนเข้าละก้อ กบาลเบะเลย คนกำลังไม่สบาย ”

“ก็โรคพันนี่นะ มันควรเป็นหรือคะคุณอา ” แล้วหล่อนก็คุกคามสามีของหล่อน “บอกให้
ลูกขึ้นได้อินไหม ”

กิมหงวนค่อย ๆ ลูกขึ้นนั่ง ไบหน้าซัดเชียวน่าสงสาร

“โธ่ อย่างบังคับเสี่ยเลยน่า กินเข้าไปก้อยู่กันใหญ่เท่านั้น ไม่ได้กินสาเกมันยังพรีบไป

หัว

ตัวแล้ว ”

นวลลออกยับไม้ตะพด

“กินเดี๋ยวนี้ ไม่กินแม่ฟาดหัวแตกเลย”

กิมหงวนร้องไห้ หยิบซ้อนเงินตักสาเกเชื่อมใส่ปาก เจ้าแห้วกลิ่นหัวเราะไม่ไหว ก็ปล่อยออกมาทำากใหญ่ เลี้ยวขวานเคี้ยวสาเกอย่างชะอืดชะอม พยายามฝืนกลืนเข้าไปในท้อง

คุณหญิงวาดถอนหายใจหนัก ๆ ยกมือจับแขนवलล่อ

“แม่นวล พ่อหงวนแก่ป่วยเป็นโรคผู้หญิง ถ้ายังงั้นอ้ายกรก็คงเป็นโรคพันนี้ด้วยใช่ไหม”

वलล่อ ไม่กล้าพูดความจริง หล่อนตอบคุณหญิงเสียงอ้อมแอ้ม

“ง่า ยังไงก็ไม่ทราบค่ะ”

คุณหญิงทำตาเขียวกับवलล่อ

“อย่าปิดอานะ”

“ก็หนูไม่ทราบจริง ๆ นี้คะ”

คุณหญิงวาดแย่งไม้ตะพดในมือवलล่อมาถือไว้ ท่านขบกรามกรอด ๆ เมื่อนึกถึงหลานชายแก่นแก้วของท่าน

“อ้ายกรคงจะบวก 4 เช่นเดียวกัน ต้องเอาเลือดหัวมันออกเสียหน่อย เจ็บใจนัก เจ้าคุณที่ ท่านไม่รู้ ท่านก็จะมาด่าอาหาว่าปล่อยให้หลานเสียคน อ้ายเรารีพำสั่งสอนจนปากเป็ยกปากแฉะ อย่าเที่ยวผู้หญิงจะเป็นโรค ห้ามมันเชื่อเมื่อไหร่”

คุณหญิงวาดถือตะพดผลุนผลันออกไปจากห้อง เจ้าแห้วติดตามไปด้วย นึกบนบานศาลกล่าวขอให้นิกรแคล้วคลาดไม้ตะพด

ฝ่ายพ่อยอดชายนายนิกร กำลังนั่งสนทนากับคร.ดิเรก และนายพัชราภรณ์อยู่ในห้องนอนของเขา คร.ดิเรกกำลังจะนินทาให้ แต่น้ำร้อนในกาไฟฟ้ายังไม่เดือด จึงต้องรอ

เมื่อคุณหญิงวาดเดินเข้ามาในห้อง การสนทนาที่หยุดชะงักลงทันที เจ้าแห้วค่อย ๆ ย่องตามเข้ามา บัญชีให้นิกรรู้ว่า คุณหญิงท่านกำลังสงสัยว่า นิกรเป็นโรคภัยคะนอง

คุณหญิงวาดหยุดยื่นเท้าสะเอวหน้าเตียงนอนของหลานชาย ใบหน้าของท่านบึ้งตึง สายตาที่มองคุณนายจอมทะเล้นนั้นแจ่มกร้าว

“อ้ายกร แกป่วยเป็นอะไร”

นิกรกลืนน้ำลายเอี๊ยก

“ง่า เปล่าครับ”

“ยังจะเปล่าอีก ประเดี๋ยวแม่แพนกบาลแยกเลย หน้าซีดเหมือนกับไก่ต้ม แกไม่ได้เป็นอะไรทำไมแกถึงนอนชมอยู่อย่างนี้”

นิกรฝืนหัวเราะ

“เอาละซี คุณอา ถ้าจะนึกว่าผมเป็นโรคอ้ายพันยังงั้น โช้ คนดี ๆ อย่างผมไม่เที่ยวชุกชุนหรือครับ เมื่อวานนี้ฝนมันตก ผมลงไปทางหลักศึกเลยลื่นหกล้ม ข้อเท้าแพลงไปเดินไม่ถนัด ไม่ได้ป่วยอะไรหรอกครับ”

“แกสาบานได้”

“ปู่โธ่ ให้ผมก้าวไปนี้ธรณีสูบ ให้ผมรากลือออกมาเป็นถึง ๆ ซึ่ครับ เอ.....น่ากลัวว่า
จะมีใครใส่ไฟผมเข้าให้แล้ว”

พลพูดเสริมขึ้น

“อ้ายกรรมันขาเพลงจริง ๆ ครับ คุณแม่”

คุณหญิงเม้มปากแน่น

“แล้วพ่อดิเรกเอากระเป๋ายามาทำไม”

ดิเรกริบแก้ตัวทันที

“ผมกำลังจะไปเยี่ยมคนไข้ของผมครับ นึกถึงเจ้ากรได้ก็เข้ามาเยี่ยม ไม่ต้องวิตกหรอกครับ

ถ

ข้อเท้าเพลงไปนิดหน่อย”

คุณหญิงวาดถอนหายใจหนัก ๆ

“ลูกขึ้นซิ เจ้ากร”

นายจอมทะเล้นจำใจต้องลุกขึ้นยืน

“คุณอาจสงสัยอะไรหรือครับ ถ้าหากว่าผมเป็นโรคผู้หญิง มันก็คงพรีไปทั่วตัวแล้ว”

คุณหญิงแก้งพูดว่า “เปล่า ฉันอยากจะดูซิว่า ข้อเท้าแกมันเพลงมาน้อยเพียงไร เดินให้คุณ
หน่อยซิ”

นิกรค่อย ๆ ยกเท้าก้าวออกเดินพลาตงสุดปาก เขาเดินกระช่องกระแย่งน่าสงสาร คุณหญิง
ย่องเข้ามาขึ้นข้าง ๆ ก้มลงยกกำปั้นทุบโคนขานิกรเต็มแรง

คราวนี้นิกรร้องโอดครวญเหมือนกับหมูถูกเจ๊กฆ่า

“โอย อูย ตายแล้ว โธ่ เล่นยังงี้ ผมตายแน่”

คุณหญิงวาดเอ็ดคะโรลัน

“อ้ายกะล่อน อ้ายเปรต บอกว่าข้อเท้าเพลง แต่ว่าทุบโคนขาเบา ๆ เท่านั้น แหกปากร้อง
เสียนบ้าน”

นิกรน้ำตาไหลพรากเพราะความเจ็บปวด

“ก็มันถูกฝืนนี้ครับ ฮือ ฮือ โอย ปวดเหลือเกิน หมอไว้ย”

คุณหญิงวาดเงื้อมตะพดขึ้นสุดแขน จะตিনিกรให้สมรัก พลลุกขึ้นพุ่งตัวปราดเข้าไปแย่งตะพด
ไว้

“อย่าครับ คุณแม่ ขothiเถอะครับ อ้ายกรรมันกำลังแย่”

“มันเป็นฝีไช้ใหม่ล่ะ”

พลหัวเราะ

“ครับ เจอศรกรรมเทพเข้าให้ที่โคนขา เลยเดินไม่ไหว”

คุณหญิงวาดทั้งรักทั้งแค้นหลานชายของท่าน ยกมือชี้หน้านายจอมทะเล้น

“มีงนะมีง ลูกเมียก็มีแล้วยังชุกชนอีก ฉันต้องฟ้องคุณพ่อแกอย่างแน่นอนน เจ้าคุณพี่รู้เข้าแก ต้องหัวแตก พ่อดิเรก อย่าไปรักษาให้มัน ปล่อยให้มันตายเสียรู้แล้วรู้รอด หน้อยแน่ ตบตาผู้ใหญ่ ต่อแหลว่าขาเพลง คุณอาผู้ชายของแกนะ เมื่อ 10 ปีก่อน โน้น เคยเป็นขังจี้มาแล้ว โทกว่าขาเคล็ดเดิน กะโผลกกะเผลก ฉันทูปหน้าขาโป่งเข้าไปให้ผีแตกเลย ร้อง โอคกาเหว่าล้นบ้าน ”

นิกรเดิน โขเซมาที่เตียงนอน ล้มลงคว่ำหน้าร้องครางหึง ๆ นำสงสาร ก่อนที่คุณหญิงจะ พุดว่าอะไรอีก สาวใช้คนหนึ่งก็เข้ามาในห้องทรุดตัวนั่งคุกเข่า

“ท่านเจ้าคะ คุณหญิงราชเดช ๆ มหาเจ้าคะ ”

“อ้อ คุณหญิงราชเดช ๆ รี ” พุดจบท่านก็รีบออกไปจากห้องนิกร สาวใช้ติดตามไปด้วย เจ้าแห้วย่องเข้ามาทรุดตัวนั่งข้างเตียง รู้สึกสงสารนิกรอย่างยิ่ง ดร.ดิเรกยกมือตบศีรษะนาย จอมทะเล้นเบา ๆ

“เฮ้ อย่าใจเสาะนักโวย ครางหึง ๆ เป็นลูกหมาเดือนสิบสองเขี้ยว ”

นิกรค่อย ๆ ลุกขึ้นนั่ง พุดเสียงสะอื้น

“ผีแตกแล้วก็ไม่รู้ ”

ดิเรกหัวเราะก๊าก

“ยังไม่แตก แกเพิ่งเริ่มเป็น ทำใจดี ๆ นำ ก้นรับรองว่าพุงนี้ก็ยุบ และอีก 2 – 3 วันก็แห้ง ไปเอง ” แล้วนายแพทย์หนุ่มก็หันมาทางเจ้าแห้ว “ไปหยิบกาน้ำร้อนนั้นมาให้ข้า ทำหน้าที่เป็นผู้ช่วยแพทย์ หน้อยเถอะวะ ฮือ ยุ่งเหลือเกิน อ้ายเสี้ยก็อาการไม่ใช่หน้อย ”

พลกระพุ่มมือขึ้นเหนือศีรษะ

“เจ้าประคูน โขคดีเหลือเกินที่แคว้นคลาดมาได้ คราวนี้ละเจ็ดจนตายเขี้ยว เป็นขังบั้งวะ กร ”

นิกรยิ้มแห้ง ๆ น้ำตายคลอหน่วย

“มันปวดแทบจะขาดใจตาย โอย คุณอาไม่ควรมาทูปมันเลย ไม่ไหวโวย โอย....ตายแน่ กู ”

ดร.ดิเรกหัวเราะ เปิดกระเป๋าเครื่องเวชภัณฑ์หยิบกล่องเข็มฉีดยา และยานีดออกมา

“อดทนหน้อยเถอะวะ ร้องเป็นเด็กทารกไปได้ คนที่เป็นโรคพันขังจี้เขาต้องอดทน อ้ายแห้ว เอากาน้ำร้อนมานี่ซิ เสือกไปยืนแยกเขี้ยวกับกระจกเสียแล้ว โห อ้ายหอก ”

เจ้าแห้วรีบยกกาแฟฟ้ามานำให้นายแพทย์หนุ่ม แล้วทำหน้าที่เป็นบุรุษพยาบาล

“แกฉีดยาให้กัน ” นิกรถาม “เพนิซิลิน หรือนีโอ..... ”

ดิเรกสั่นศีรษะ

“โน กันใช้ยาฉีดที่กันคิดขึ้นเอง ดิเรกโนชาโยโบโนชาล เข้าซื้อออกดอกหนองในแผล
ฝี ปับเดียวหายเลย คุณภาพดีกว่ายาต่างประเทศมากมายนัก กันทำไว้สำหรับรักษาตัวเอง นี่เป็นแคะ ม่ายยัง
งั้นกันก็ไม่ยอมฉีดยานานนี้ หลอดหนึ่งกันลงทุนเกือบ 200 บาท รับรองว่าหายแน่ ถ้าไม่หายก็ปู้กันใหญ่”

แล้วดิเรกก็จัดการฉีดยาให้นายจอมทะเล้น เมื่อเสร็จเรียบร้อยแล้ว ดร.ดิเรกก็จัดแจงเก็บ
เครื่องมือ คว้ากระเป่าลูกขึ้นพุดกับนายพัชรภรณ์

“กันจะไปคู่อ้ายหงวนเสียหน่อย”

พลพยักหน้า

“ไปเถอะ กันจะอยู่เป็นเพื่อนอ้ายกรเอง”

ดร.ดิเรกยิ้มให้เพื่อนเกลอของเขา ถือกะเป่าเครื่องเวชภัณฑ์ เดินออกไปจากห้องนอนของ
นายจอมทะเล้น และเรียกเจ้าแห้วให้ตามไปด้วย เพื่อจะได้ใช้สอย และให้ช่วยเหลือเขาในเวลาที่ตรวจ หรือ
ฉีดยาให้เสี่ยหงวน

จบบริบูรณ์